

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 485 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

ŽELJENI
ČAS
OSVETE

★ **DOK HOLIDEJ** ★

485

Frenk Larami

ŽELJENI ČAS OSVETE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 485

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

DESIRABLE HOUR OF REVENGE

Recenzija i adaptacija

Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 29. X 2014.

Tržište: 7. XI 2014.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – DESIRABLE HOUR OF REVENGE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

– Čak, pritisni još jednom žig na to goveče – povikao je rančer Tim Preston. – Donji deo žiga nije dovoljno utisnut pa se slovo T ne vidi jasno.

– Odmah, oče – odgovorio je mladi Čak Preston, dvadesetogodišnji rančerov sin, uzimajući ponovo u ruke gvožđe za žigosanje. – Trejsi, drži još malo to goveče!

Kauboj, Trejsi Polard je jače zategao konopac i uz pomoć drugog kaubojca Džek Vajt savladao i umirio životinju koja je iskolačenih očiju ležala na zemlji. Rančerov sin je prišao, držeći u ruci crveno, usijano gvožđe. Brz, vešt dodir, kratka bolna rika, oblačić dima i miris spržene dlake i kože, i četrdeset drugo grlo na koje je tog popodneva utisnut žig „T” ranča, skočilo je na noge i u trku se udaljilo.

Naslonjen na granu jednog oborenog suvog debla, dosta daleko od vatre i mesta gde su pasli konji, Dok Holidej je pogledao rančera, očekujući da vidi njegovu reakciju na uspešno obavljen posao njegovog sina. Tim Preston bio je vrstan rančer i njegov sud imao je snagu konačne, neopozive potvrde. Ali Preston nije oduvek bio rančer, mada je i u poslu koji je pre toga obavljao bio isto toliko odličan i autoritativan. Do pre deset godina bio je federalni še-

rif, ali kada mu je žena umrla skinuo je značku i posvetio se odgoju svoje dece. Sada, kada pogleda rezultate te svoje odluke, znao je da se nema zbog čega kajati. Ušteđenim novcem kupio je ranč i zahvaljujući svojoj umešnosti, ali i sreći, uspeo je da ga brzo unapredi. Sada je već bio jedan od poznatijih rančera u svom kraju, poštovan i cenjen građanin. Jedina senka na njegovom životu bilo je osećanje da je ostao sam.

Dva kaubojca pošla su da uhvate još jedno tele iz krda i Tim Preston je nešto doviknuo za njima. Uskoro će biti mrak, ali pošto im je preostalo da žigošu još samo nekoliko grla, Preston je računao da će biti bolje ako taj posao obave do kraja, makar ostali i duže po mraku. Večera će ih svakako čekati kod kuće.

Veče je bilo hladno, ali od vreline vatre na kojoj se grejalo gvožđe za žigosanje po licu mladog Čaka Prestona izbile su graške znoja.

Ipak, kao čovek koji je najveći deo života proveo u sudaru s bezakonjem i goneći bandite širom Teksasa i Novog Meksika, Tim Preston je smatrao kako je njegov sin prošao kroz život mnogo lakše i da još nije dovoljno zreo. Zbog toga nije obraćao veliku pažnju na si-

novljevo insistiranje da ga tretira kao odraslog i da preuzme više odgovornosti na ranču. Tim Preston je sve činio po svom nahođenju.

* * *

Hladan vetar duvao je s juga, noseći prašinu s ravnice koja se prostirala dalje od granice ranča „Big T”. Prašina je ličila na prozirnu izmaglicu prevučenu preko sunca koje se spuštalo ka horizontu. S paklenim planom na umu, naoružani do zuba, banditi su, ne obazirući se na snažne nalete vetra, žurili da pređu reku i zakorače na ranč.

Kada su prešli preko puta koji je s ranča vodio u grad sunce je već bilo zašlo, a tamo gde se prosek Tomahouk probijao između okomitih vrhova planine Benson Ridž zlatasto užareno nebo presijavalo se kao plamen vatre koja je polako jenjavala.

Na milju i po od glavne zgrade ranča ugledali su branu i obišavši je, uputili ka mestu gde je pri svetlosti razbuktales vatre grupa ljudi još uvek obavljala svoj dnevni posao.

– Eno ih! – uzviknu vođa konjanika. – Tamo su pasji sinovi koje već deset godina žudim da pošaljem na onaj svet.

Zaklonjen u prikrajku, dokon i s širim vidokrugom pred sobom, Dok Holidej je prvi primetio konjanike. Dok su ostali bili zauzeti žigosanjem stoke, on je odbijao poslednje dimove iz dopušene cigare. Pratio je pogledom mladog Čaka, koji je s usijanim gvož-

đem prilazio oborenom teletu, kada je krajičkom oka uhvatio neko kretanje iza ograde korala. Okrenuvši glavu u tom smeru, ugledao je siluete osmoric konjanika na tamnoj pozadini sumraka koji je brzo prelazio u noć.

Dok se trgao. U ovoj divljoj zemlji u podnožju planine dolazak posetilaca u ovo doba, pogotovo u tako velikom broju neminovno je izazivao podozrenje. Takva grupa ljudi veoma je ličila na poteru, a od kako je pre nekoliko godina takva slična potera uhvatila bandita Breda Klintonu u pokrajini je zavladao mir.

Skoro u istom trenutku kad i Dok, i Čak je primetio konjanike i zastao u pola pokreta, što je izazvalo njegovog oca da nestrpljivo podvikne.

– Čak, što stojiš tu kao mesečar? Zar hoćeš da radimo ovde do ponoći?

Njegov sin je bez reči pokazao usijanim gvoždem prema konjanicima. U tom trenutku jedan od njih izdvojio se iz grupe i uputio se oko korala ka kaubojima oko vatre. Izmaknutog u senci, Doka Holideja, najverovatnije nije ni primetio.

Crna slutnja obuzela je Doka. Čuo je kada je Polard, videvši nepoznate ljude, glasno promrmljao.

– Ko je to, do vraga? Jesi li to ti, Lu?

Ali to nije bio Lu Hejg sa susednog ranča. Holidej je to odmah znao. Dva dana pre toga ga je video i mada je ovaj konjanik po figuri imao neke sličnosti s njim, ipak se dovoljno razlikovao. Bio je krupniji, najkrupniji među konjanicima i jedan od najgromadnijih

tipova koje je Holidej video. Ali taj utisak nije dolazio samo od njegove visine, već i od konstrukcije tela i gibanja masivnih mišića koje se zapažalo pri svakom njegovom pokretu dok je odvažno prilazio krugu obasjanom plamenom. Lice mu je bilo u senci i Dok je video samo vrh njegove neobrijane brade. Činilo se da se došljak smeška, ali Holidej nije bio siguran u to.

Nepoznati je u naručju nosio pripijenu vinčesterku, a oko bedara imao je dva nisko pripasana kolta.

– Mogu li nešto da učinim za vas, mister? – začuo je Dok Prestonov glas, u kome se osećala nota blage uznemirenosti. U tom grmalju i koloni njegovih pratilaca bilo je nečega što je izazivalo nespokoјstvo čak i u starom vuku kakav je bio Tim Preston.

Bore na zasenčenom licu došljaka su se produbile kada je okrenuo glavu prema rančeru. Sada je bilo očito da se osmehivao. Preston je stavio ruku na dršku revolvera, a Holidej je takođe instinktivno pustio da mu ruka klizne niz telo do drške kolta, mada je bio dosta daleko za precizni hitac. Kratak pogled na Polarda i Vajta otkrio mu je da su i oni nervozni. Trejsi Polard se uspravio od govečeta pored kojeg je dotle čučao i ogrubelim prstima obuhvatio dršku svog velikog mornaričkog kolta. Vajt nije nosio oružje na poslu i zato je samo pustio glavu govečeta, koju je dotle pritiskao uz tle.

Čak je zbunjeno stajao pored njih, ne znajući šta da radi s usijanim gvožđem.

– Ja sam vas nešto pitao, mister – reče rančer glasnije.

Hladan vetar zašumeo je kroz grede koralā, dižući prašinu i poigravajući se s plamenom vatre. Krupni konjanik je digao glavu i Dok je iz daljine uočio crte njegovog lica, ali još uvek nije mogao odrediti da li mu je to lice poznato ili ne.

Preston se nagnuo napred, žmirkajući.

– Da li se mi možda poznajemo, mister?

Nepoznati se glasno nasmejao, kao neko ko uživa u samo njemu poznatoj tajni. Digavši nehajno ruku, zabacio je šešir s čela i otkrio lice, grubo, ogromno kao i njegovo telo, s jako istaknutim jagodicama, duboko usađenim očima, kratkim nosom širokih nozdrva i velikim ustima.

Doku je to lice bilo samo maglovito poznato. Instinktivno je znao da je tog čoveka negde video, da je to bilo veoma davno i da se od tada taj čovek jako izmenio. Ali da ga je negde sreo, to je bilo nesporno. Znao je i da ga se sećao po zlu i napregnuo se da odgonetne kakvo je to zlo, kada je Tim Preston ustuknuo korak i kratko, ali razgovetno izustio.

– Hibert...

„Hibert“! To ime zarilo se u Holidejevu svest kao ubod noža. Sada je prepoznao lik s tim imenom. Rod Hibert, kradljivac stoke i vođa bande još iz vremena kada je Tim Preston bio šerif granične oblasti u Novom Meksiku. Setio se one noći kada je Hibert veza-

nih ruku doveden u Čirikavu, pošto ga je Preston posle dosta muka uspeo da ulovi i strpa u zatvor. Hibert je uhvaćen na delu u pokušaju krađe stoke i u zasedi je izgubio dva člana svoje bande, a on bio zarobljen.

Slučaj je hteo da dva dana kasnije Holidej osujeti njegovo bekstvo. Prolazeći pored zatvorske zgrade, vraćajući se iz saluna, primetio je neko kretanje pored prozora sa zadnje strane zatvora. Pogledavši bolje, opazio je kako dva čoveka vezuju konopac za rešetke. Očigledno su hteli da ih razvale i oslobode Hibertu put za bekstvo.

Pucnjem iz revolvera, ispaljenim iznad njihovih glava Dok je omeo taj pokušaj, a kada su Hibertovi saučesnici otvorili paljbu na njega, on ih je obojicu ubio.

Hibert je posle nekoliko dana izveden pred sud i osuđen na deset godina teške robije zbog krađe i pokušaja ubistva. Dok je bio u sudnici kada se taj ubica zakleo da će pobeći i krvavo se osvetiti onima koji su ga dotle doveli: Prestonu i Holideju...

Nastao je trenutak ledenog, napetog ćutanja. Nezaboravan trenutak tokom kojeg su Doku pred oči izašli surovi događaji od pre deset godina, zastrašujuće jasni.

Sekunde su proticale sporo, a pucketanje vatre u nastaloj tišini odjekivalo je kao pucnjevi revolvera. Holidej je video kako Hibert jednom rukom diže tešku vinčesterku i opazio je preteći sjaj njegovih očiju. Video je i kako je Tim Preston ustuknuo još korak na-

zad, hvatajući dršku svog starinskog revolvera, ali se taj pokret činio Doku strašno spor.

Video je i Trejsija Polarda, koji se pogurio i zauzeo odbrambeni stav, vadeći revolver iz futrole, dok je nenaoružani Vajt pokušao da pobegne. Mladi Čak Preston stajao je nemoćno, kao ukopan.

Holidej je znao šta će se sledećeg trenutka desiti, ali nije mogao učiniti ništa da to spreči. Bio je suviše daleko. S vinčesterkom bi možda mogao preduprediti tragičan ishod, ali za precizan hitac iz revolvera rastojanje je bilo preveliko. Na drugoj strani Preston je bio suviše blizu da bi ga Hibert mogao promašiti. Sudbina kao da je već sve rešila.

A onda se Dok odlučio da prkosi sudbini. Gnevan, potegao je revolver i opalio u nadi da će ipak omesti ubicu u ostvarenju njegove zločinačke namere. No istovremeno je grmnula i Hibertova vinčesterka. Žućkasto-crvenkasti plamičak sevnuo je kroz tamu i kao munja pogodio Prestona, koji je poskočio, pao na tlo. Hibert je nastavio da puca i još dva puščana metka pogodila su padajućeg rančera.

Preston je ostao da leži smrskanog lica, a revolver iz kojeg nije stigao da opali nijedan metak, ispao mu je iz ruke. Dok je instinktivno poskočio i potrčao prema njemu, pucajući u trku u demonsku Hibertovu senku, a kroz prasak dopro je do njega zvuk koji nikada neće zaboraviti, urlik sličan re-

žanju gladnih vukova koji komadaju žrtvu... Hibertov pakleni smeh...

Polardov revolver je planuo. Proce-
nivši da mu je Polard veća opasnost od
udaljenog Holideja, Hibert je okrenuo
prema njemu cev puške i sasekao ga
s dva hica. Dok je pucao u samrtnom
grču kaubojeve poslednje misli bile su
upućene Čaku Prestonu.

– Tvoj tata je mrtav, Čak – kriknuo
je. – Beži, dečko!

Te reči pogodile su Doka kao udar
čekića. Tim Preston mrtav! Setio ga
se s šerifskom zvezdom na prsima,
kada mu je izgledao neuništiv. Surova
stvarnost bila je drugačija i Dok je to
u magnovenju shvatio. Posle šezdese-
tak godina opasnog življenja stigla ga
je smrt.

Dok je Holidej krupnim skokovima
jurio Polard i Hibert izmenili su hice.
Začudo, Hibertovi pratioci stajali su
po strani i nisu se mešali u obračun.
Držali su, doduše, puške na gotovs, ali
nisu pucali. Verovatno su smatrali da
je došao Hibertov čas, koji je ovaj zli-
kovac čekao punih deset godina, te da
izvršenje osvete pripada samo njemu.

Izbezumljen od straha, Čak Preston
se dao u bekstvo, za Vajtom koji je
trčao nekoliko metara ispred njega.
Naleteli su na Hibertove pratioce i
shvativši grešku, skrenuli su u stranu.
Neko od konjanika se glasno nasme-
jao, a begunci su šmugnuli pored njih.

Dva teška taneta pogodila su Polar-
da u prsa i raznela mu srce. Njegov
kolt je začutao.

Hibert je onda okrenuo pušku ka
Holideju, ali je krajičkom oka uočio
da su Vajt i Čak stigli do korala, gde
su, naslonjene na ogradu, stajale dve
teške „šarp” puške. Lenjo, skoro s do-
sedom, zlikovac je okrenuo cev vinče-
sterke ka njima i pritisnuo okidač. Od
pogotka kuršuma Vajt se zavrteo kao
u spirali. Hibert je nastavio da puca,
mada je mladi kauboj već bio mrtav, a
onda je skrenuo cev ka Čaku Presto-
nu, pre nego što je ovaj uspeo da ubaci
metak u cev i uperi pušku. Kada ga je
Hibertov kuršum pogodio u prsa, Čak
je samo širom otvorio usta i zastenjao.
Drugi metak pogodio ga je u čelo.

Tek tada se Hibert okrenuo ka Doku.
No mada se sve zbilo u nekoliko krat-
kih trenutaka Holidej je imao vreme-
na da donese odluku. U magnovenju
je shvatio da su Tim Preston i njegov
sin Čak mrtvi, a takođe i Vajt i Polard.
Njima više nije mogao pomoći. Ali je
zato mogao pomoći sebi time što bi
zamakao u mrak ili se dočepao nekog
zaklona gde ga Hibertovi meci ne bi
mogli naći. Okrenuo se i munjevito
potrčao, ali sada u suprotnom smeru,
što dalje od razbojišta. Nije pretrčao
ni nekoliko koraka, a iza njegovih leđa
odjeknuo je pucanj i tane mu je odne-
lo komad naramenice na jakni. Počeo
je da trči u cik-cak, praćen pucnjima
vinčesterke i stigavši do nasipa ve-
štačkog jezera bacio se u vodu. Tek
tada je Hibert prestao da puca i dao se
na prebrojavanje mrtvih.

– Dobro je. Udesio si svog starog ne-
prijatelja, onog glavnog kojeg si želeo,

a uz to i njegovog štenca, Hiberte – rekao je Harvi Džekson, kao da i sam uživa u Hibertovoj osveti dok su se banditi raspoređivali oko nasipa.

– Rod je rekao da će ih sve pobiti i on će to i učiniti, Džeksone – prošištao je kroz zube kržljavi mladić s oborenim ramenima. – Je li tako, Rode?

Stojeći raširenih nogu pokraj vatre, Hibert je preturao po Prestonovom novčaniku. Našavši u njemu sliku oca i sina, zadovoljno je klimnuo glavom, ali mu se odmah zatim lice iskrivilo od mržnje.

– Tačno, mališa. Ostala je još jedna guja koju nisam odmah prepoznao. Ali ne mari. Upecaćemo i njega čim mesec izađe.

„Mališa” je bio Hibertov mlađi brat Morgan, koji im se pridružio u gradu Kold Lejku, posle Hibertovog izlaska iz zloglasne kaznionice „Benks”. Sem Dena Barnsa, bivšeg robijaša, koji je zajedno s Hibertom proživeo pakao kaznionice, Morgan je bio jedini u bandi koji je u potpunosti shvatao bratovljevu neizmernu žudnju za osvetom.

Kada je otišao na robiju, Rod Hibert je imao ženu i malog sina, roditelje i mlađeg brata. Što godine, što žuta groznica, tek samo mu je taj brat ostao u životu. Hibert je smatrao da su zato odgovorni Preston i Holidej i bez obzira na činjenicu da mladi Čak Preston nije imao nikakvu ulogu u njegovom hapšenju i zatim slanjem na robiju, Hibert je odlučio da osvetu proširi i na njega i na sve druge članove Prestonove porodice. Tokom dugih

deset godina robijanja u paklu kaznenog zavoda, samo je ta želja za osvetom održala Hiberta u životu i sačuvala mu razum tokom neobičajeno dugog boravka u samici.

Njegov brat Morgan i zločinac Barns shvatali su da Rod mora potpuno da ispuni svoju želju za osvetom da bi mogao posle toga da se koncentriše na seriju pljački banaka, koje je banda planirala. I zato su obojica žarko želeli da se večerašnji prepad što pre okonča i Rod smiri i pribere.

– Videćemo da li možemo odmah da ga upecamo, Rode – predloži njegov brat, misleći pritom da Holideja istera iz nekog skrovitog kutka u veštačkom jezeru gde se verovatno bio prikrrio. On je bio osam godina mlađi od svog brata, ali je imao isti ubilački pogled i posedovao nagon za prolivanjem krvi.

Rod Hibert je pogledao nebo na jugu, gde se mesec iza brda nazirao samo kao mutan nagoveštaj budućeg sjaja. Slegnuo je ramenima.

– Ako ti tako hoćeš, mališa... Ali čuvaj se. Holidej je opasan!

– Ja ću paziti na njega, Hiberte – obećao je Barns i nasmejao se, uzimajući pušku. – Hajdemo, momče! Hajde da uhvatimo tog varoškog džentlmena-ubicu!

– Kako želiš da svršimo s njim, Rode? – upitao je Morgan i, osmehnuvši se, pošao prema nasipu.

– Kako god hoćeš.

Tim Preston ležao je mrtav u prašini, kraj njegovih nogu, a njegov sin nešto dalje kod nasipa i zlikovcu više

nije bilo važno na koji način će Holidej platiti za činjenicu što je bio umešan u njegovo zatočenje. Bilo mu je važno samo da se to dogodi što pre.

Jak osećaj zadovoljstva preplavio ga je, dok je stojeći zurio u leš svog smrtnog neprijatelja. Sve se odigralo znatno bolje nego što je zamišljao.

Zbog nekih razloga koje nikada nije mogao jasno da definiše, uvek ga je pratio osećaj da će sprovođenje njegovih planova o osveti u delo biti mnogo teže i opasnije. Sada je odjednom shvatio koliko je bio šašav što je to umislio. Ubio je „starog bika” brzo i lako, kao i bilo kog drugog u svojoj banditskoj karijeri. S mladim Prestonom bilo je još lakše. S Holidejem... to će biti već nešto drugo. Taj prevejani kockar znao je da se čuva i uz to je imao mnogo sreće. Ovaj put spasla ga je samo činjenica da je na sebi imao terensko odelo, kao i svi drugi i nije se nimalo razlikovao od kaubojja oko njega. Ali srediće i njega! Isteraće ga iz tog veštačkog jezera... ukoliko se dotle ovaj ne smrzne u hladnoj vodi.

Odvojiće se od vatre i pridružiti potrazi kad mesec izađe. Ne ranije. Mrak je bio njegov neprijatelj.

* * *

Holidejeva pluća vapila su za vazduhom, ali nije smeo da izroni. Očajnički je plivao ispod vodene površine ne bi li se dočepao jedine šanse za spas – reke Rio Penasko. Širok kanal, dugačak oko dvadeset pet metara, napajao je jezerce vodom iz reke i Doku se či-

nilo da je ispod vode plivao bar dvaput toliko i da bi već trebalo da se nalazi blizu cilja.

Svest je počela da mu se muti. Očiju napregnutih do krajnjih granica pokušavao je da u tami kroz vodu ugleda obrise rečne obale. U ušima mu je zujalo, a pred očima je kao u groznici video Timovo telo kako u oblaku barutnog dima pada izrešetano kuršumima.

Začudo, ta ga je pomisao umirila i dala mu novu snagu. Hiberta je morala stići pravična kazna za ovaj zločin i on je bio jedini koji bi to mogao da omogućiti. Nešto mu je govorilo da su uz oba Prestona i Polard i Vajt takođe mrtvi. Izgubili su živote pokušavajući da se odupru zlu i on ni njih nije smeo izneveriti. Morao je da preživi, da spase glavu i potrudi se da pravda bude zadovoljena, a ti časni ljudi budu osvećeni.

To kao da mu je ulilo novu snagu u mišiće i kiseonik u pluća. Razmahnuo je rukama s novom snagom i posle još nekoliko zamaha osetio je kako ga je rečna struja zanela u stranu. Vinuo se ka površini i uz glasan pljusak vode glava mu je izbila na površinu.

– Hej, šta je to?

Taj glas Dok je začuo iz neposredne blizine. Pri slabom sjaju tek izašlog meseca, on je nejasno razabrao siluete dva čoveka. Napunivši snažnim udisajem pluća vazduhom, zaronio je ponovo i pustio da ga matica vode nosi. Rukom se mašio opasača i otkopčao mali kaiš kojim je bio prikopčan nje-

gov lovački nož u kaniji. To je bilo jedino oružje koje je imao pri sebi, jer na ovlažene revolvere više nije mogao računati.

Vrbovo granje, uronjeno u vodu, dodirivalo ga je po licu. Mada je činio samo nekoliko zamaha rukama, znao je da će ubrzo morati da izroni, jer pluća više nisu mogla da izdrže takav nadljudski napor.

Pustio je da ga voda izbaci na površinu. Za nekoliko trenutaka ponadao se da će moći da umakne. A onda je začuo šum koraka po mekom tlu i bacivši pogled kroz granje vrbe ugledao je čoveka koji je oprezno, kao da se šunja, prilazio reci s revolverima u obe ruke.

Taj koji se prikradao bio je vrlo mlad. Dok je to zaključio po gipkim pokretima njegovih udova. Imao je široko, koščato lice i izgledom je podsećao na strašnog Hiberta. Je li mu bio rođak? Prisetio se da je za vreme suđenja čuo kako pričaju da osuđeni bandit ima mlađeg brata.

Bandit koji se šunjao za njim znao je gde se begunac nalazi. Dok je to zaključio po načinu na koji mu se ovaj približavao. Šunjao se kao mačka. Onda je začuo glas.

– Znam da si ispod te vrbe, Holideje. Hajde, izađi, a ja ću se postarati da te brzo dokrajčim.

Ruka s nožem se podigla i vlažna oštrica blesnula je na polusvetlu mesečine. Cevi dva revolvera razdvojile su zastor opuštenog vrbovog granja. Razmak između gonioca i begunca sada

je bio samo tri metra. Dok zamahnu rukom. Okrenuo se bočno da bi dobio na zamahu i kada je gonilac zakoračio u mulj, naprežući oči u tami, Holidej je svom snagom hitnuo nož.

Odjeknuo je tup udar kao kad oštrica sekire pada na mokro stablo. Bandit je poklekao, iz usta mu se oteo prigušen krik i on je rukom iz koje mu je ispao revolver, zgrabio dršku noža koji mu se zario u grlo.

Još dok je bandit u samrtnom ropcu padao u vodu, Holidej je triput duboko udahnuo i zaronio. U noćnoj tišini odjeknuo je pljusak dva tela, a zatim vika glasova, koje je Dok samo nejasno čuo, plivajući snažnim zamasima ispod površine ka sredini reke gde ga je rečna matica zahvatila i ponela.

Kada je osetio da mu pluća traže vazduha, Dok je izronio na površinu. Obazro se, ali nije video ubice, koji su ostali daleko iza njega. No znao je da ga oni neće tek tako pustiti i da će ga goniti. Ljudi kao što je Hibert nikada nisu ostavljali na miru svoje žrtve.

Plivajući, sada već umornim pokretima, čuo je udaljeni povik.

– Vidim nešto na sredini reke, Hiberte!

Odgovor koji je dopro do njegovih ušiju više je ličio na režanje besne zveri nego na ljudski glas. To je Dokovim rukama dalo novu snagu. Zamahujući iz sve snage doplivao je do prve okuke reke u trenutku kada je izdajnički mesec naglo ceo iskočio nad vrhove planine Benson Ridž i oblio predeo srebrnastom svetlošću.

II

Vrh slamke prodro je nekoliko puta u škorpionovo leglo ispod stene. Slamka je polako prodrila u rupicu.

Harvi Džekson je naglo trgnuo slamku, zajedno s plenom i osmehnuo se vučje kada je škorpion ispustio slamku i pao na tle. Teška pesnica sevnula je poput munje i insekt se pretvorio u mrlju na pljosnatoj steni. Zabacivši palcem šešir na teme, bandit je otkrio surovo lice i nasmejao se.

– Nikada nisam video nijednu od ovih buba da ima dovoljno razuma i proceni kada da odgovori na napad, a kada da ostane zavučena u svojoj rupi – rekao je.

S druge strane stene, gde su dva čoveka sedela, čekajući da mesec izađe i obasja okolinu, začulo se tiho gundanje.

– Želim samo da se taj kućkin sin pojavi što pre pa da završimo posao i pođemo da se ogrejemo. Smrzao sam se do kostiju.

Drejk Harš nije preterivao. Bila je to jedna od onih dugih, hladnih noći, uobičajenih u ovo doba godine i razumljivo je da je banditima koji su nastavili potragu na mesečinom obasjanim obalama reke Rio Penasko, tragajući za jedinim preživelim u masakru na ranču, moralo biti hladno. Vetar s padina planine, koji je počeo da duva negde oko ponoći rezao im je telo kao ledeni nož.

S približavanjem zore on je oslabio, ali ne i njegov ledeni dah od kojih se

crvenela koža, izbijale zanoktice i sli-vale se suze.

Sve je pošlo naopako od trenutka kada je Holidej uspeo da pobegne. U prvom trenutku činilo se da Hibert nije ni računao da će i drugog krivca za svoju desetogodišnju robiju zateći na Prestonovom ranču, ali kada je toga postao svestan, njegovom oduševljenju nije bilo kraja. Poverovao je da je sama sudbina rešila da mu omogući potpunu osvetu. Ono što se dešavalo posle toga nije išlo ostalim banditima u glavu. Po njihovom mišljenju nije bilo ozbiljnog razloga da Hibert sačeka izlazak mesečine, pa tek onda pretraži jezerce i nasip oko njega. Ono što je usledilo pokazalo je da je to bila skupa greška.

Holidej je uspeo da ispliva iz jezera i dočepa se reke, gde mu je pošlo za rukom da zabije Morganu Hibertu nož u grlo, a verovatno bi mu pošlo za rukom i da definitivno pobegne, sve zbog toga što je Hibert oklevao da s traganjem otpočnu ranije, da na Hibertovu sreću Drejk Harš i još dva člana bande nisu bili dovoljno prisebni da pojašu konje i pojure duž obale reke do mesta gde je Luk Brauning ugledao Holideja u trenutku kada se ovaj spremao da zapliva niz brzake. Brauning je pripucao i mada nije pogodio begunca, uspeo je da ga spreči da otpliva niz reku i usmerio ga uzvodno gde je bilo lakše da ga dočekaju.

Banditi su odmah opkolili reku u polukrugu od četvrt milje i bili su čvrsto uvereni da njihova žrtva nije uspela da

se kroz obruč provuče tokom tih nekoliko dugih, hladnih časova.

S prvim svetlom dana oni će pretražiti vrbake i trstike i isteraće begunca na čistinu. Hibert će se osvetiti ne samo za svoje muke već i za svog brata, a posle toga bi trebalo da sve bude u redu.

Ali po mišljenju Harvija Džeksona događaji nije trebalo da se tako razvijaju. Pošto su ga zima i dugo čekanje učinili ljutitim i nervoznim, on se osmelio da to i kaže.

– Možda Hibert i nije takva marka, kakvim ga je Barns „naslikao”, Drejk – dobacio je.

– Na tvom mestu ja to ne bih rekao tako glasno.

– Bojiš se Hiberta?

– Naravno! Zar se ti ne bojiš?

Harvi Džekson zausti da kaže „ne”, ali mu glas zamre. Jer i on se bojao vođe bande. Onda pronađe izlaz iz škripca.

– Ako neko postigne da ga se ljudi plaše, to još uvek od njega ne čini dobrog vođu i veštog pljačkaša banaka – rekao je oprezno. – Hoću da kažem kako mi imamo samo Barnsovu reč da je Hibert „velika zverka”, je li tako?

– Barns je proveo mnogo vremena s Hibertom – zabrundao je Drejk. – Trebalo bi da ga dobro poznaje.

Džekson je zažmurio i pogledao prema istoku. Dolazak jutra najavljivale su svetle pruge na tamnom nebu, koje je počelo da sivi. Onda je ugledao Hibertovu siluetu nekih dvesta metara

daleko. Grdosija je kopao u podnožju jednog drveta.

– Vreme je za sahranu – primeti Džekson ravnodušno.

Drejk se nakašljao i pljunuo. Bio je to Teksašanin snažne, isturene brade, tankih usana, krutih crnih brkova i oštih, tamnih očiju. Pošto je Hibert bio na pristojnoj udaljenosti, on pade u iskušenje da i dalje produži sa razgovorom.

– Ako mene pitaš, taj momčić mi je bio kao trn u stražnjici. Bio je svojeglav i uobražen i držao se kao da on jedini zna šta na ovom svetu valja raditi. – Ponovo je pljunuo i nastavio. – Taj mladi vetropir i uobraženko srljao je iz sve snage u smrt i da je nije našao ovde, sigurno bi ga ona zadesila na nekom drugom mestu. I to vrlo brzo.

Džekson klimnu glavom u znak da se slaže. Morgan Hibert nije bio omiljen kod ostalih članova bande, ali bratovljevo pokroviteljstvo garantovalo mu je zaštitu od bilo kakve kritike ili ispoljavanja neprijateljstva prema njemu dokle god je bio živ. Zato je bilo razumljivo da za mladim Morganom niko nije prolio suzu, pa čak ni njegov brat, čija je reakcija bila samo veliki gnev.

– Pre nekoliko godina poznavao sam jednog čoveka u Teksasu koji je dosta podsećao na Hiberta – primetio je Hagen, tek da bi produžio razgovor. – Kao da je živeo samo zato da utaži svoju mržnju i ubija.

–Ma nemoj! A ko je bio taj?

–Moj otac.

– Pa ti si onda imao dosta zanimljiv život, Drejk.

– Ne toliko zanimljiv kao što će biti ubuduće. Kad „pročešljamo” banke s ovog spiska koji smo sačinili.

Drejk nije ovo izgovorio tek tako, jer on je bio nekadašnji bankarski službenik, čije je poznavanje gradova i banaka u Novom Meksiku pobudilo interesovanje Dena Barnsa, kada je ovaj pre nekoliko meseci pušten iz zatvora.

Barns i Hibert su tokom robijanja skovali velike planove kako da se brzo obogate i posle Hibertovog puštanja na slobodu uputili su se u Meksiko. Njihovi planovi bili su, međutim, dosta nejasni i mutni sve do Barnsovog susreta sa umešnim i iskusnim Drejkom, koji je znao „svoj posao”, ali su mu nedostajali hrabrost i odlučnost za tako obimne poduhvate. Barns mu je rekao kako poznaje čoveka koji poseduje osobine vođe i Drejk je, upoznavši Hiberta, priznao da je Barns u pravu.

Hibert je bio hrabar i posedovao je nesumnjive kvalitete pravog vođe, ali Haršu je smetalo što nikako nije mogao da se oslobodi osećaja nespokoјstva koje ga je obuzimalo svaki put kad bi se njegov pogled susreo s Hibertovim. Želeo je da se oslobodi sumnje kako je taj Hibert, daleko najstrašniji čovek kojeg je ikada sreo, negde na rubu ludila i da mu je um bolestan.

– Džeksone – pozvao je kompanjona posle dužeg ćutanja.

– Šta je?

Drejk je pustio da mu se pogled prikuje za površinu vode na mestu gde

je Holidej ležao skriven i napola smrznut.

– Koliko je dugo Hibert proveo u samici?

– Ne znam tačno, ali po Barnsovim rečima on je u samici izdržao duže nego bilo koji osuđenik u istoriji tog zatvora. Izgleda da je svaki put, kada bi izašao iz samice, Hibert iskoristio prvu priliku da razbije glavu nekom čuvaru ili drugom osuđeniku. Barns se zaklinjao da je upravnik kaznionice mogao udvostručiti trajanje kazne, ali ga je pustio da izađe na dan kad mu je presuda istekla iz prostog razloga što nije hteo da ga vidi u svojoj blizini ni minut više nego što je morao.

Drejk ga zamišljeno upita – Jesi li ikada bio u samici, Džeksone?

– Jednom. U Meksiku.

– Je li teško?

– Teže nego što misliš, Drejk – Džekson protrlja šake. – To je bilo pre mnogo godina, ali još se uvek sećam te mračne rupe pune pacova...

– U samici neki ljudi polude. Tako sam bar čuo.

– Naravno. Desilo se to jednom...

– Harvi naglo ućuta u pola rečenice i sumnjičavo se zagleda u kompanjona.

– Čuj, da ne ciljaš ti na nešto? Čemu sva ta pitanja u vezi s Hibertom i samicom i uopšte...

– Zašto nas nije pustio da lovimo Holideja pre izlaska meseca? – prekide ga oštro Drejk. – I... jesi li primetio da se Hibert po mraku ne udaljava previše od vatre?

– Šta hoćeš time da kažeš? Da se Hibert boji mraka?

– Da, šta hoćeš da kažeš, Drejk? – odjeknu nečiji glas neposredno iza njih.

Dva bandita se žurno okrenuše i ugledaše Dena Barnsa, koji se pojavio između drveća. On je bio riđobrad i mršav, očiju zagledanih u daljinu, čovek izuzetne snage, koja nije bila srazmerna njegovim fizičkim proporcijama. Hibert je skoro dvostruko bio razvijeniji od svog prvog saradnika, ali ipak, Barns nije izgledao ništa slabiji, jer je ono što mu je nedostajalo u fizičkoj konstituciji nadoknađivao svojom energijom i pokretljivošću.

Haršovo tamno lice poblede. – Razgovaramo tek onako, Dene – osmehnuo se.

Barnsova čvornovata pesnica zbrisla je osmeh s njegovog lica i odnela sa sobom jedan potpuno zdrav zub. Drejk je pao nauznak na stenu, gušeći se i pljujući krv iz usta. Mršava, čvornovata ruka dograbila ga je za kožni prsluk i podigla ga uvis sve dok njegovo krvlju poprskano lice nije došlo na samo petnaestak santimetara od Barnsovog.

– Hoću nešto da ti kažem, Drejk – graknuo je Barns. – Ti si s nama zato što dobro poznaješ banke i kada smo dolazili ovamo rekli smo da smo zainteresovani baš za to. Ti nisi s nama zato što nam se sviđa kako se češljaš ili što si neki „strašan baja”. Ja sam u tamnici video momke koji bi te mogli pojesti za doručak, a koji ipak ne pričaju ni upola koliko ti.

Bacio je Drejka na stenu, a onda se odmaknuo korak, držeći ruku blizu drške revolvera. – I ranije sam te čuo kako „oštriš jezik” – nastavio je tiše – ali ako te ponovo čujem kako pokušavaš da opanjkaš Hiberta, začepiću ti usta olovom. Jesi li me razumeo, kućkin sine?

Drejk je oduvek naslućivao da je Den Barns opasan tip, ali sada je prvi put zapretio njemu lično.

– Ja... izvinjavam se, Dene – jedva je izgovorio. – Nisam mislio da...

– Hibert je bar dvaput vredniji čovek nego što ćeš ti ikada biti – odseče Barns i otpljunu. – On je prošao kroz pakao koji bi tebe slomio još prvog dana po dolasku u kaznionicu. – Znam to zbog toga što sam robijao zajedno s njim. Tvrd? On o tome zna toliko da bi mogao napisati knjigu. On je tvrd kao kremen. Ali ti nemaš pojma šta to znači.

– Kako ti kažeš, Dene.

– Jeste, kako ja kažem. – Barns prelete naoko odsutnim pogledom i po Harviju Džeksonu.

– Jesam li možda i od tebe čuo nešto, mister?

Pri sve jačem svetlu zore Džekson je stajao kao ukopan.

– Čuo si samo ono što si uvek mogao čuti, Dene – odgovorio je, trudeći se da izgleda miran. – To da sam uz Hiberta i sada i ubuduće. I uz tebe.

– Postaraj se da to slučajno ne zaboraviš – glasio je ledeni Barnsov odgovor. – Dakle, od sada držite usta zatvorena i budite spremni. Hibert će

svakog trenutka krenuti u poteru i moramo se potruditi da nam onaj lupež Holidej ne promakne kroz prste.

– Bićemo spremni, Dene – obeća Drejk.

– Računaj na nas – dodao je Džekson kada se Barns udaljio.

Dva bandita su izmenjala duge i značajne poglede dok se riđobradi razbojnik udaljavao obalom reke ka mestu gde je Lesli Gibbs osmatrao skupinu žalosnih vrba s kratkom dvocevkom prebačenom preko ramena. Bio je to pogled koji je potvrđivao novu životnu činjenicu koju su upravo spoznali. A ta činjenica im je otkrivala da oni u stvari i nisu pravi ortaci, jednaki s vođama grupe, već naprosto potčinjeni, koji moraju da rade ono što im se kaže... i da to moraju učiniti bez pogovora i brzo.

Bio je to težak trenutak za Harvija Džeksona i Drejka Harša.

Ali najgore je tek predstojalo.

* * *

Banditi su se približavali.

Šćućuren među vrbama, držeći samo glavu iznad površine vode, usana pomoderlih od hladnoće i kose slepljene preko ušiju, Dok Holidej ih je čuo kako mu se približavaju, idući niz reku. Kretali su se lagano, sistematski pretražujući svaki žbun i svaku skupinu vrba na koju su nailazili.

Iza bandita pružao se nasip, krvavo razbojište, nepodmireno krdo goveda i konji koji su sapeti pasli, a milju dalje nalazio se ranč.

Na kraju te najduže noći u njegovom životu sve se to Doku činilo kao da se nalazi negde strašno daleko. Kad bi samo mogao da se dočepa suve municije! S ovlaženim mecima njegovi koltovi nisu vredeli ništa. Ili bar kad bi mogao da se dočepa konja... Tako bi mogao da stigne do ranča „Boks” i digne uzbunu...

Od hladnoće je počeo cvokotati. Pošto su ga prikovali na prostoru između brzaka, on se tokom noći izvukao na obalu, među vrbe i više puta zagrevao skakutanjem kako bi sprečio da ga jaka hladnoća ubije.

Svaki put kada bi iz svog zaklona kroz zavesu od vrbovog granja provirio i osmotrio mesečinom obašjan predeo, video bi bandite na straži. Kada je s prvim svetlom bio prinuđen da ponovo uđe u vodu, pomislio je da će od hladnoće umreti, ali je ipak preživeo.

Snagom volje uspeo je da zaustavi drhtavicu. Ponovo se uverio da je u trenucima smrtne opasnosti ljudsko biće u stanju da u sebi probudi neslućenu energiju samoodržanja i snagu samokontrole. Dobro, možda majka priroda nije te moći rasporedila podjednako na sva ljudska stvorenja, ali Dok se više puta uverio kako te moći u njemu postoje.

Odagnavši iz glave sumorne misli, Dok se lagano spustio niz reku u pravcu severa. Ako bi mogao da im umakne i da ih zavora, pokušao bi da se zaobilaznim putem vrati na ranč. Jer na severu prostirala se samo otvorena, ravna pustara gde bi lako mogao da bude go-

njen i uhvaćen. Ali na jugu se nalazio ranč, a južno od ranča obronci koji su vodili u ogromnu planinu Benson Ridž. S dosta sreće mogao bi se dočepati...

Nad rekom je lebdela magla, hladna i podmukla, ali u tom trenutku njegov jedini prijatelj i saveznik.

Opreznim korakom lovca Dok je krenuo pored visoke obale. Imao je na umu određeni plan... jedini koji mu je izgledao izvodljiv. Taj trik već mu je bio uspeo jednog letnjeg dana kada je njime prevario svog prijatelja Apača, Brzog Vuka. Iako vičan svakom lukavstvu u traganju Brzi Vuk ostao je nemoćan pred vešto smišljenom i izvedenom podvalom. Nije uspeo da nađe Doka, iako je znao da je ovaj morao da se nalazi u prečniku od sto metara. Dok je kasnije otkrio prijatelju svoj trik, ali je bio ubeđen da za njega ovi banditi nisu nikada čuli.

Posle nekoliko minuta naišao je na duboki vir, gde su obale bile dovoljno strme za ostvarenje njegove nameće, ali je obala bila obrasla bokorima trave. Produžio je da hoda dalje dok nije stigao do druge strme obale koja je bila od tamnog, čvrstog blata. Jedno drvo, s čijeg je korenja zemlju odnela reka, pružalo je ka obali svoje ogolele žile.

Veoma oprezno, Holidej se zavukao između korenja i pazeći da ne obruši više blata i zemlje nego što je bilo neizbežno, počeo je da se zakopava, nabacujući mulj i blato preko svojih stopala, pa sve više uz noge i preko grudi. Privukao je zatim ogolelo granje bliže

sebi i ukopavši se između njega kao rak, namazao i zatrpao lice muljem, navlačeći ga na sebe sve dok nije osetio da ga pritiska velika težina od koje je jedva disao. Samo je na ustima ostavio tanak prorez kroz koji je disao.

Kada se bat nogu i lupanje štapova približilo, usporio je disanje i umrtvio se. Ipak mu se činilo kako je prošlo dosta vremena dok gonjoci nisu došli blizu i još toliko dok nije začuo glas za koji je znao da pripada Hibertu. Neko je prošao obalom iznad njega i pritisak blata i mulja se pojačao. U tih nekoliko sekundi pobojavao se da će biti primećen. Disao je vazduh kroz uski kanalić i u jednom trenutku je zadržao dah, jer ga je oblila voda. Neki bandit je skočio u vir da ga pretraži. Osetio je da taj buši štapom zemlju ispod drveta, ali, na sreću, štap ga nije dodirnuo. Čuo je govor, ali nije razabrao reči jer su mu uši bile napunjene blatom.

Mulj se počeo sušiti i stvrdnjavati u njegovom nosu. Oči su mu bile sklopljene, ali mu je blato pritiskalo kapke. S mnogo strpljenja nastavio je da osluškuje šumove koji su se udaljavali, dok nije zaključio da se ništa više ne čuje, ali se bojavao da je to varka, jer su mu uši bile začepjene.

Počela je da ga hvata panika. Znao je da će ubrzo morati da se iskopa iz zemlje i zamoči u vodu ili će umreti, ali nesposoban da vidi i čuje nije mogao da zna jesu li gonjoci još uvek u blizini. Ako bi se prerano pokrenuo bio bi ubijen, a ako bi još neko vreme ostao zakopan ugušio bi se.

Prošla je čitava večnost. Ili je to možda bilo samo desetak sekundi? Nije bilo načina da to proceni. Znao je samo da počinje da gubi svest i da mu se od hladnoće ledi i mozak. Pokušao je da pomakne noge.

Do sada su već morali otići. Morali su svakako!

Pokušavši da se okrene u stranu i da se spusti u vodu, ustanovio je da ne može da se pomeri, jer blato se osušilo samo od sebe i pod težinom bandita koji je tuda prošao postalo čvršće. Napregao je svu snagu. Ali blato nije popuštalo, a Dok skoro da više nije mogao izdržati. Tada je, umesto da pokuša da se okrene u stranu, probao da se odupre nogama i digne uvis, koristeći pritom snagu leđnih mišića i bokova.

Odjednom mu je do lica doprlo strujanje vazduha. Gospode Bože, pomislio je, kakvo blaženstvo! Vazduh je bio hladan, a on sam smrznut, ali se ipak osmehivao pod debelom naslagom blata, jer je već pomišljao kako nikada više neće taj zamamni čisti vazduh udisati.

Skinuo je mulj i blato s lica. Znao je da zbog toga može umreti ako se neko nalazi u blizini, ali nije čuo nikakav povik niti pucanj. Ohrabren tom konstatacijom, obrisao je mulj s lica i pogledao oko sebe. Zaključio je da ne vidi ništa sem spuštenog granja vrba.

Skljokao se na čvornovato deblo. Bio je sam. Sam, živ i slobodan.

Banditi su bili zaokupljeni pretraživanjem jedne dabrove jazbine na koju su

naišli šezdesetak metara odatle kada je visoka, blatom umazana silueta izašla između vrbovih grana i šunjajući se, pošla ka jugu duž obale. Sledeća skupina drveća nalazila se dobrih stotinak metara odavde. Ako bi se neki od bandita okrenuo da osmotri teren koji su već bili pretražili sigurno bi ga opazio. Ali niko se nije osvrnuo i Dok je uspeo da stigne do sledećeg vrbaka, zastane za trenutak da povрати dah, a onda produži ujednačenim korakom.

Uspeo je da stigne do krivine koja se od zapada ka istoku savijala prema nasipu Blad Voter i već je hteo sebi da čestita na uspehu kada je ugledao jednog bandita kako vodom hladi članak na nozi. Puška je ležala na steni pored njega. Činilo se da nije čuo Dokovo približavanje, jer kada su im se pogledi susreli izgledao je potpuno zabezeknut. Onda je kriknuo i pružio ruku ka puški. Dok je skočio na njega i gurnuo ga kolenima u istom trenutku kada se banditova ruka spustila na pušku. Bandit je bolno zastenjao i besno pokušao da strese napadača sa sebe. Holidejeva pesnica ga je onda pogodila u vrh brade i banditove oči su se staklasto ukočile.

Dok mu je zadao još jedan udarac i sam iznenađen svojom snagom. Bandit se otkotrljao na leđa. Dograbivši pušku Holidej ju je primeo ramenu i uperio cev u banditovo lice, ali nije povukao oroz. Jednostavno nije mogao. Procedivši psovku, okrenuo je oružje i udario bandita kundakom po čelu. Bandit se još jednom otkotrljao, a Dok

ga je preskočio i potrčao ka konju koji je stajao blizu sledeće okuke. U istom trenutku začuo je divlju viku. U nekoliko skokova stigao je do konja i bacio se u sedlo kada je prasnuo hitac i olovno tane pogodilo konja pod njim.

U tom dramatičnom trenutku, Holidej je pomislio kako je sve propalo. Konj je posrnuo, ali je odmah nastavio trk. Obazrevši se u sedlu, Dok je ugleđao bandite koji su vičući trčali prema svojim konjima.

Punih četvrt milje Holidej je gonio konja u smeru zapada, ka ranču „Boks”. No kada su banditi, prozrevši njegovu nameru, krenuli u preriju da mu preseku put, Dok je trgao vođice i usmerio konja ka jugu.

III

Žena je prebacila preko konopca poslednji komad posteljine i umorna krenula ka kući da bi uzela sledeći naramak rublja.

Bila je to izbledela plavuša, koja je nekada morala biti vrlo privlačna. Hodala je teškim, tromim korakom osobe koja se pomirila sa svojom usamljenošću i nebrojenim, beskrajno dugim danima koji su ispijali sjaj njenih očiju i oduzimali mekoću i ten njenoj koži.

Život u planinskim oblastima Novog Meksika bio je težak čak i za one žene koje su u blizini imale susede kao i mogućnost da dosta brzo dođu do grada. A ovde, u podnožju planine, petnaest milja daleko od najbližeg ranča i tridesetak milja od grada Klaudkrofta, s mužem koji je najveći deo vremena

provodio goneći stoku po pašnjacima, život je morao zaista biti pravi pakao na zemlji.

Tako je bar mislila Melisa Hejg. Ona sebe više nije smatrala ženom, a još manje lepom. Bila je prosto živa pokretna stvar, koja će se u doglednom, ne predugom vremenu sasvim sasušiti, naborati i letnje žege i zimski mrazevi i snegovi odneće je s ovoga sveta, baš kao i svaku drugu prolaznu stvar koja postoji na ovoj surovoj, prema čoveku neprijateljski raspoloženoj zemlji.

Dok je ona oborene glave, s teškim vunanim šalom, omotanim oko povijenih ramena, išla polako ka kući, u preriji se na vidiku pojavio jedan konjanik. Podigla je glavu i ramena su joj se za trenutak ispravila. Nagoveštaj radosti pojavio joj se u crtama lica i u njenim umornim očima kresnuo je sjaj.

Društvo?

Poslednji posetioци koje je videla na njihovom ranču bili su pre punih sedam nedelja. A i to je bila samo grupa Navaho Indijanaca iz doline Haj Rols. No ona se osećala toliko usamljenom da je čak i njih dočekala dobrodošlicom.

Kada se užurbani konjanik približio, njoj se učinilo da ga je prepoznala, mada je u njegovom izgledu bilo nečeg čudnog, nesvakidašnjeg. Bio je vitak, tamne kose i uspravnog držanja u sedlu. Čudno je bilo to što je čak i na tolikoj udaljenosti izgledao kao da je bio uvaljan u blato.

Pogledavši ga pažljivije, otkrila je ko je taj muljem i blatom umazani ko-

njanik. Pre nekoliko dana prošao je tuda, jašuci s njihovim prvim susedom Timom Prestonom i kako se Preston, kao pažljivi sused zadržao u kurtoaznom razgovoru s njom, imala je priliku da dobro osmotri tog elegantnog džentlmena. Iste večeri je od muža čula da je taj Prestonov gost poznati kockar, ali to što je čula govorilo joj je manje od iskričavog sjaja njegovih sivoplavih očiju. Sada je taj isti čovek jahao u punom trku ka njihovoj kući, ali je izgledao znatno drugačije nego pre nekoliko dana. A nekih dve milje prema severu, tamo gde se granica ranča pružala preko šumom obraslog brežuljka, pojavila se grupa konjanika, koja se brzo približavala došljakovim tragom.

– Oh, mister – dočekala ga je žena, kada je on u dvorištu zaustavio svog zadihanog konja. – Šta se desilo?

Glas joj je zamro u grlu kada je ugledala konjanikovo lice. Odmah je shvatila da se desilo neko zlo. Prinela je instinktivno ruke licu kada je on, stojeći pred njom, ispričao sve o pokolju na ranču „Big T”.

– Oh, Gospode Bože! Tim Preston mrtav... taj fini i dobri čovek. I njegov sin... i Trejsi i Džek...

– Misis Hejg – rekao je Dok zadihano – nemam, na žalost, mnogo vremena. Ubice su mi za petama, a moj konj je ranjen i izgubio je dosta krvi. Možete li mi, možda, dati drugog konja?

Žena je odmah pošla ka štali.

– Naravno, mister Holideje, možete izabrati kojeg hoćete. Ali... kuda ćete otići?

– Postoji samo jedno mesto gde mogu da odem, gospođo – odgovorio je idući za njom ka štali u kojoj su tri konja dremala u svojim boksovima. – Bežim u planinu.

– Ali njih je mnogo i oni će vas tamo goniti.

– To me već manje brine, misis Hejg – Dok otvori vrata štale. – Ja sam dosta lutao planinama i mislim da ću se snaći i u ovoj. – Pokazao je prstom na jednog snažnog, prsatog ždrepcu. – Da li bih mogao da uzmem ovoga?

Žena se odmah saglasila da je to u redu. Zatim je pošla za Dokom iz štale i ostala da ga posmatra dok je on rasedlao svog ranjenog konja i osedlao odmornog. Za to vreme gonjoci su prišli znatno bliže.

– Moliću se Bogu za vas, mister Holideje – obećala je kad se Dok vinuo u sedlo. – I odneću vest u grad. A obavestiću i šerifa. To što se desilo je užasno.

– Da, užasno je, gospođo – Dok se u sedlu okretao da osmotri bandite.

– Sad moram da krenem. Ja ću ih odmamiti odavde. Čim gonjoci budu nestali s vidika, molio bih vas da upregnate konja i odete na ranč „Boks”. Moglo bi se desiti da se banditi ovuda vrate, a sigurno ne biste želeli da vas ovde zateknu samu.

– U redu. A vas neka sreća prati, mister.

– I ja vama to želim, misis Hejg. Imate li možda neki revolver i municiju za njega?

Pretrčavši preko verande, Melisa je iz jednog trouglastog stola izvadila kutiju revolverskih metaka i bacila ih Doku u šake. Uz kratak naklon glavom, Holidej je odjahao, bodreći odmornog konja pritiskom peta u slabine. Skoro ne dodirujući tle nogama, ždrebac je leteo preko prazne prerije sve dalje od kuće i sve bliže dolini i prolazu Tomahavk kroz koji se stizalo do planine Benson Ridž.

Suze su zamaglile oči Melise Hejg i, utrčavši u kuću, ona je s police uzela vinčesterku. Prestonovi su bili njihovi najbliži susedi i prijatelji. Tima Prestona je smatrala za ozbiljnog, ali prijatnog i časnog čoveka, a njegov sin bio je jedan od najprijatnijih mladića koje je upoznala. Teško je bilo verovati da su njih dvojica i njihovi kauboји tako svirepo izmasakrirani.

Računala je u glavi koliko vremena će joj trebati da stigne do ranča „Boks”, kada se kroz sve tiši topot Holidejevog konja, koji je nestajao u oblaku prašine prema brdskom prolazu, začuo topot kopita jednog drugog konja, koji se približavao.

Pohitavši do prozora, provirila je kroz njega i ugledala muškarca građanog kao cirkuski snagator kako pred verandom silazi iz sedla. Krenula je da digne pušku i nanišani, ali ju je on u istom času primetio i njegov kolt je poleteo iz futrole i crni otvor revolverske cevi bio je uperen prema njoj.

– Polako, ženo – rekao je došljak preteći. I dok je ona još uvek stajala, neodlučna da li da puca ili da zalupi vrata, on je pretrčao preko verande, snažnim ramenom grunuo u vrata i uleteo u odaju. Nikada do tada Melisa nije videla takvog grmalja, koji se i pored ogromne težine kretao lako kao panter.

– Ima li koji muškarac ovde? – upitao je.

– Nema. Moj muž je odsutan. – Melisa je smogla hrabrosti da uperi pušku. – Šta vi tražite ovde?

– Zovem se Hibert – njegove mrke obrve kao da su zatreperile. – Ali ti to ionako znaš.

– Otkud bih znala?

– Od onog čoveka?

– Kojeg čoveka?

Hibert iskezi zverske zube.

– Igraš previše opasnu igru, ženo – zavrteo je revolver oko prsta. – Kuda je otišao?

– Nemam pojma. A sada, molim vas, idite.

– Taj čovek mi je jako potreban, ženo. Kuda je otišao?

– Koliko puta treba da vam kažem da ne znam?

Hibert sleže ramenima.

– Dobro. Ionako ćemo ga brzo uhvatiti. – Pogledao je na drugu stranu i njoj je laknulo. Zatim se okrenuo ponovo ka njoj i oteo joj pušku iz ruku pre nego što je ona toga postala svesna. Melisa je ustuknula pred njegovom narogušenom telesinom i pred nečim groznim

što je opazila u njegovim očima, sjajnim kao u zveri koja čeka žrtvu.

– Ti znaš, je li tako? – upita Hibert blagim glasom, odlažući pušku u stranu.

– Šta to? Ja ne znam ništa.

– Znaš da sam ubio Prestonove i njihove kauboje. A na temelju izjava takvih gospođa kao što si ti, čovek može biti obešen.

Melisa Hejg nije rekla ništa. Uzmicala je koliko je mogla, sve dok leđima nije stigla do zida. Osećala je opasnost, a ipak je znala da nije uplašena koliko bi inače zbog toga morala biti. Duboko u sebi naslućivala je da je čak i sposobnost za pravi strah u njoj bila otupljena pod težinom njenog života. Ta pomisao probudila je revolt u njoj i učinila je ljutitom i prkosnom.

– A šta vas na ovom svetu navodi na pomisao da ćete se posle tako strašnog zločina izvući, čak i ako nema svedoka i onih koji bi vas mogli teretiti?

– To uopšte nije bitno. Važno je da bez njih lepše spavam i to je sve.

U tom trenutku usamljena žena je znala da je osuđena na smrt. Pomislila je da će se od toga uplašiti. Ali strah ipak nije dopro do njenog srca i ona je skoro radosno i prkosno zabacila glavu i pljunula banditu u lice.

Istoga trenutka Hibertov revolver je grmnuo i od tog treska zazvečali su vrata, prozori i posude na policama. Kao da se cela kuća zatresla iz temelja.

Ali Melisa Hejg nije ništa ni čula ni osetila. Deset godina na ranču, koji su

joj se činile kao večnost i njena usamljenost bile su okončane.

* * *

Banditi su mu se približavali i Dok više nije u pogledu toga mogao zavaravati sebe kada je zaustavio svog penom pokrivenog konja na vrhu kanjona sačinjenog od crvenih stena. Dva časa ranije, kada je jedna dvočlana banditska tragačka grupa otkrila njegov trag blizu jedne klisure, ti gonioci su se nalazili na udaljenosti od dve do tri milje.

Sada je to rastojanje bilo svedeno na manje od milje.

Lu Hejg je bio dobar čovek, ali je držao rdave konje. Proklinjući u sebi životinju koja ga je nosila, sjahao je da proveriti njene prednje noge. Nešto pre toga, kada su izašli iz poslednjeg kanjona, ždrebac je stao nogom u rupu prerijskog zeca i pao. Bilo je pravo čudo da nije polomio noge, ali su mu obe prednje bile duboko zasečene. Mogao je da nastavi dalje, ali je taj pad, udružen sa nedovoljnom izdržljivosti njegovog konja doprineo tome da su sa svakom pređenom miljom gubili na prednosti. Holidej se sada pitao koliko će još dugo ždrebac izdržati. Stajao je i milovao konja po vratu pokrivenom svilastom dlakom i osluškivao umorno dahtanje životinje. Nalazio se u divljoj pustari s dvojicom ubica za petama i još šestoricom ili sedmoricom drugih, raštrkanih širom doline oko reke Rio Penasko, a svi oni imali su zdrave i izdržljive konje.

Oblak prašine, koji se uzdizao za gonocima bivao je sve veći. Ispred tog oblaka Holidej je mogao da razazna bandita Luka Brauninga, koji je raširio ruke kao da leti, a ne da sedi u sedlu. Njegov kompanjon Leslie Gibbs bio je u poređenju s njim prava minijatura. Smrknutog lica, ličio je na džokeja koji je jahao na punokrvnoj arapskoj kobili.

– Žao mi je, konjiću – promrmljao je Dok, penjući se u sedlo i terajući petama svog ždrepcu u trk – ali moramo nastaviti da bežimo. Nema nam druge.

Međutim i taj kratak odmor pokazao se dovoljnim da osveži njegovog konja i povрати mu snagu. Nastavili su trk, sledeći okuke i zavoje sve dok se tle nije proširilo u blage, stepenasto porađane široke ravni.

Ova planina mu je bila nepoznata, i razlikovao se dosta od planinskih predela u Arizoni. Dok se nalazio duboko u prvoj i najnižoj dolini tog masiva – u dolini reke Rio Penasko. Nešto dalje zaravni i platoi protezali su se u blagom nagibu ka dolini. A dalje odatle nastavljale su se udoljice i usponi stepenasto sve do vrha odakle je počinjala snežna kapa planine.

Holidej je savladao jedan oštar kameni prevoj i konj je pošao niz blagu padinu u dolinu gde je nejasno obeležen puteljak prelazio preko vode. Skrenuvši malo ulevo, preko širokog travnatog uzvišenja, Dok oseti kako konj podrhtava pod njim. Životinja je očigledno brzo gubila snagu.

Od kako su izašli iz kanjona s crvenim liticama banditi su se Holideju približili za još stotinu metara. Dok je očajnički pretražio pogledom put pred sobom. Nije poznavao ovaj kraj, ali se nadao da ga ni banditi ne poznaju bolje. Bežao je pred njima nasumice, očekujući da će u nekom trenutku moći da se prikrije i provuče pored njih putem kojim su došli, sve do prerije i mesta gde je bio primećen. No dok je jahao ispod neba prepunog uskovitlanih snežnih oblaka činilo mu se da ga je sreća napustila.

Holidej je iznenađeno pogledao ka nebu. Sve vreme je bio toliko zaokupljen svojim konjem i gonocima da nije ni primetio olujne oblake, koji su se gomilali na zapadu.

Onda je slab nalet vetra zaljuljao vlasi trave i dodirnuvši Doka vratio u njegovo telo osećaj hladnoće. Naleti vetra dobijali su na snazi, preteći da se pretvore u oluju. Tutanj i huk s nebesa skoro da su zaglušivali besne povike koji su dopirali za njim.

I banditi su primetili olujne oblake i pobojavši se da će im žrtva umaći, šibali su konje, terajući ih na krajnji napor. Holideja je već obuzeo blagi optimizam i nada da će mu oluja pomoći da umakne, kada je, prelazeći preko jednog plitkog potoka osetio kako je konj pod njim posrnuo.

– Izdrži još samo malo, konjiću – šapnuo je molećivo. – Još samo malo...

Konj kao da je odgovorio na njegove molbe i posle dvadesetak metara posrtanja i spoticanja nastavio hrabro trk.

Odjednom je jedan velik i gust oblak potpuno zaklonio sunce. Donji deo oblaka, nalik na džinovski, okrugao trbuh dobio je zelenkastožutu boju. Bič bleštave munje sevnuo je iz njega i duboka grmljavina potresla je planinski masiv.

Iza Doka je prasnula puška, nago-veštavajući novu, blisku opasnost. Pa ipak, Dok je uhvatio sebe kako mu i u tom kritičnom trenutku misli blude. Toliko puta je već jahao s opasnošću za leđima da ga jedan pucanj nije mogao uzbuditi...

Drugi pucanj vratio ga je u stvarnost. Pomislio je na Tima Prestona, njegovog sina i njegove hrabre kauboje i u njemu je ponovo proključao bes. Skoro da se pokajao što nije ubio onog bandita kraj potoka.

Odjednom su sve četiri noge ždrepcu odbile da ga nose ma i metar dalje. Životinja je svom težinom pala, odbacivši konjanika preko sebe i ovaj se srušio u jednu rupu.

Dok je pao na tlo, ali pod povoljnim uglom, tako da je kotrljanje ublažilo udar. Kada se konačno zaustavio u korenju jednog stabla, prvo što je učinio bilo je da proveriti da li su mu revolveri još u futroli. Bili su. Ohrabren time, Holidej je skočio na noge.

Udahnuvši duboko vazduh, potrčao je preko jednog travnatog uzvišenja i stigavši do vrha, zastao je kao ukopan. Put mu je presecio jedan rečni rukavac, ne previše dubok, ali bučan i zapenjen. Onda je naišao snažan nalet ledenog vetra i skoro ga oborio s nogu.

Krupne kišne kapi zapljusnule su ga po licu i dok je on grozničavo razmišljao kuda da krene, iza sebe je čuo sve glasniju viku.

Brauning i Gibbs, koji su jurili ka njemu, nalazili su se na svega pedesetak metara.

Dok podiže kolt. Gledajući preko nišana gonioce pomislio je koliko se čovekova nadanja mogu razlikovati od stvarnosti. Dolazeći na ranč Tima Prestona, mislio je da će provesti nekoliko prijatnih sedmica u dokolici i ćaskanju, a umesto toga čud sudbine nametnula mu je najžešću moguću borbu za opstanak. Opet je, po ko zna koji put, hodao po oštrici između „biti i ne biti“.

Pritisnuo je okidač dva puta. Bio je iscrpljen, smrznut, držao se rukom za stenu da ne bi pao i hici su promašili, mada ne sasvim. Jedan metak je ipak našao cilj i konj Leslija Gibbsa se spotakao i pao. Gibbs je iskočio iz sedla.

Brauning je u istom trenutku zategao vođice i zuba iskeženih od besa, zgrabio pištolj. Crvenkasti plamičci sevnuli su ka Holideju.

Jedno tane okrnulo je Doka po vratu i on taj dodir oseti kao usijano gvožđe. Uzvratio je jednim hicem i Brauning je jurnuo u zaklon. Dok se okrenuo i sjurio ka potoku.

Nije znao koliko je potok dubok, ali to je bila njegova jedina šansa. Nije mogao da se odupre dvojici do zuba naoružanih profesionalnih zlikovaca. Njegov kolt je prema njihovim puškama bio igračka.

Pridržavajući se za stenu, spustio se do potoka. Nalet vetra i kiše obrušio je nekoliko komadića stene na begunca. Jedan kamen veličine pesnice pogodio ga je u leđa i oštar bol sevnio mu je telom. Odmah zatim zagazio je pažljivo u penušavi brzak.

Brzak srećom nije bio dubok i dopirao mu je samo do butina. Mada ga je ledena voda sekla kao nož, uspeo je da se dočepa druge obale. Noge su mu bile tako sleđene da ih nije osećao kao svoje. U svesti su mu se mešali šumovi i utisci: blesak munja, grmljavina, kotrljanje kamenja, ledena kiša, buka penušave vode. Konačno se ipak dočepao čvrstog tla. Pedesetak metara iza njega, gonioci su pripucali i zasuli ga kišom metaka, koji su zviždali oko njega, ali zbog slabe vidljivosti nijedan ga nije pogodio.

Dok potrča prema jednom useku u steni, koji mu se učinio pogodan. U nekoliko sekundi, koliko mu je trebalo da pređe tih desetak metara, olovo je prštalo po kamenju oko njega i fijukalo mu oko ušiju. Zastavši u useku tek da se izduva, Holidej je odmah zatim nastavio da trči uzbrdo, zasipan kuršumima još jače. Bilo je to iskušenje njegove fizičke i duhovne izdržljivosti.

Kroz buku oluje i šum brzaka do njega su i dalje dopirali povici, ali sve slabiji i slabiji. Kada je prešao preko vrha jedne dugačke stene, pedesetak metara iznad korita potoka, okrenuo se da baci pogled iza sebe i ugledao dvojicu bandita kako na jednom konju ulaze u potok. Brauning je vođicama

šibao konja, koji se opirao i terao ga da zagazi u hućeći brzak.

Zadihan i iscrpljen, Holidej se oslonio na stenu i pogledao u magacin svojih revolvera. U njima je imao samo po još dva metka. Mašio se rukom za džep da izvadi ostatak municije, koju je u bekstvu uzeo od Melise Hejg, ali se zaprepastio kada je zaključio da mu je džep skoro prazan. Bio je izgubio kutiju s municijom i ostao samo s nekoliko metaka. Posle svih nevolja samo mu je još to trebalo! Podigavši kolt, nanišao je što je bolje mogao kroz zavesu kiše, nošene vetrom. Banditi su mu izgledali kao nejasan, isprekidan obris na pozadini bele, zapenjene vode.

Pri takvim uslovima bilo je teško pogoditi, ali je Dok ipak opalio dva puta. Odmah je znao da je promašio.

No pucnji nisu ostali bez efekta. Već uplašeni konj čuo je pljuskanje hitaca oko njegovih nogu i to je bilo dovoljno da panično poskoči. Uz prodorni nji-sak, životinja se digla na zadnje noge. Gibbs je kliznuo s konjskih sapi i Dok je čuo kako Brauning urla, pokušavajući da obuzda životinju. Gibbs je kriknuo, ali je uspeo da se iz potoka uhvati za uzengiju. No prsti su mu kliznuli s mokrog gvožđa i Brauning se nagnuo u sedlu i pružio ruku da ga dohvati.

Ali u sledećem trenutku voda je zanela Gibbsa i poklopila ga. Dok je očekivao da će se Gibbs brzo pojaviti na površini jer je voda bila plitka, ali to se nije dogodilo. Brzak je poneo bandita i Dok je čuo kako Brauning poziva

kompanjona, a zatim je okrenuo konja i vratio se na drugu obalu.

To je Doku bilo dovoljno. Okrenuo se, nastavivši da se penje uzbrdo i uskoro mu je šuma kroz koju je prošao zaklonila reku i dolinu.

Prošao je jedan čas, a onda još jedan. Oluja je malo-pomalo prestala, ali mokra i blatnjava spodoba, koja se probijala sve dalje preko prevoja jedva da je toga bila svesna. Holidej je bio umoran, skoro utrnuo i ošamućen do iscrpljenosti. No nastavio je da hoda dalje, sada sve više vođen samo golim instinktom i saznavjem da bi zastanak značio smrt. Ne osećajući sopstvene noge, nastavio je ipak da se penje. Nekoliko puta naleteo je na drvo ili stenu, koje čak nije ni video...

Pala je noć, a on je i dalje išao, ali vrlo polako. Ipak, nejasno je opažao kako je teren pred njim pitomiji i pristupačniji, kao i da kiša sve slabije pada. Nekoliko poslednjih munja sevnuo je dalje na zapadu, gde se oluja lagano stišavala.

Odjednom se spotakao i pao na kolena.

– Moram da nastavim dalje – izustio je poluglasno i s naporom ustao na noge.

Onda je u obližnje drvo udario grom. Dok poskoči od iznenadnog, munjevitog treska i prigrli stablo jednog velikog hrasta. Držeći se čvrsto za deblo, osetio je dah sumpora i nagorelog drveta. Još jednom je ponovio u sebi da mora nastaviti bekstvo. Ali telo je odbilo da posluša volju. Svet oko njega

počeo se vrteti i Dok kliznu niz deblo. Poslednjom snagom zario je nokte u hrapavu koru, ali ništa više nije moglo da ga zadrži.

Pod njegovim nogama vladala je tama i on kliznu u mračni bezdan. Učinilo mu se da ga je nešto ponelo i da leprša kao suv list na vetru, a onda je sve oko njega prestalo da postoji.

IV

– Baci još jednu oblicu na vatru, Barton.

– Odmah, Hiberte.

– Baci dve oblice.

Jedan za drugim, dva komada drveta pala su u vatru, koju su banditi naložili u planinskom prolazu zvanom „Slot”. Hibert je prišao i okrenuo leđa vatri, dok se Barton udaljio da se pobrine za njihove konje.

Iznad nazubljenih planinskih vrhova nebo je počelo da bleđi. Završivši posao oko konja, Barton se vratio ka vatri i počeo da priprema kafu. On je po prirodi bio govorljiv, ali mu je Hibertov izraz lica oduzeo volju za razgovorom.

Barton je zapazio da je posle njihovog neuspeha da preko noći uhvate begunca, Hibert zapao u rđavo raspoloženje. Tu, u prolazu „Slot”, očekivali su ostale da se vrate iz drugih krajeva doline i da podnesu izveštaj. Kiša je padala celu noć i hladnoća je bivala sve jača. Barton se iznenadio kada mu je Hibert rekao da stanu i zapale vatru, iako su ostali nastavili potragu za Holidejem. Po Bartonovom mišljenju Hibert je bio

jedan od najupornijih ljudi koje je ikada sreo, pa ipak je on prekinuo potragu pre ostalih.

Mada je stajao naizgled utonuo u misli, Hibert je itekako bio svestan pogleda svog pratioca i pogađao je razlog takvih pogleda. Terajući nemilice celu noć svoje ljude, on sam je odustao od potrage. Tako nešto moralo je zbuniti tupavka kakav je bio Barton, pomisli Hibert. Samo bi Barns mogao da shvatiti njegov postupak. Samo je on bio tamo.

Nikada nijedan zatvorenik nije uspeo da pobegne iz Benksa. Upravnik kaznionice time se hvalio, ali s razlogom: bila je to istina. Stotine njih pokušali su bekstvo, a malo njih je bilo tako blizu cilja kao Hibert tokom svog desetogodišnjeg tamnovanja, ali čak ni on nije uspeo do kraja.

A posle svakog neuspelog pokušaja sledila je kazna. Sledila je rupa.

U kaznionici Benks, samice su bile napravljene tako da slome duh nepokornih, kao što je Hibert, koji se nije mirio sa šibama ili batinanjem palicama okrutnih čuvara. Samice su po pravilu slamale takve nepokorne ljude i mnogi od najtvrdih zatvorenika odlazili su u njene podrum, proklinjući i hvaleći se da nikada neće pokleknuti, da bi se po izdržanoj kazni vratili otuda praznih očiju, klecajući kolenima i slomljeni do kraja.

U rupi, kako su zatvorenici zvali poseban podzemni odeljak sa samicom, vladali su zima, mrak i glad. Pre nego što je zatvorenik bio bačen u takvu

ćeliju, s njega su skidali svu odeću. U rupi nije bilo postelje ni ležaja. Čak i usred leta tamo je bilo hladno. Svakim danom fizička patnja i bol bivali su sve jači, sve dok zatvorenik na kraju nije osetio kako se utapa u taj stravični bol i nestaje kao komad papira koji lagano gori u vatri. On, Hibert, osećao je taj bol i borio se protiv njega, masirajući telo rukama i krećući se beskrajno u krug po minijaturnoj ćeliji.

Kada bi hteo da pije, morao je da razbija led na posudi za vodu. Jedanput dnevno dolazio je stražar s nekoliko kašika bedne hrane. Tada su nastajali kratki trenuci svetlosti... svetlosti svetiljke, nečega što je Hibertu više od svega nedostajalo.

Rupa je i bila izmišljena tako da u njoj vlada potpuna tama. Nije bilo čak ni najmanjeg nagoveštaja nekog sivila, sličnog svetlosti. Jedinu posetioce uvlačili su se ispod vrata, zureći crvenim očima i gladno cičeći.

Hibert je lako izlazio na kraj s pacovima. Gazio ih je golim nogama ili ih je hvatao i ubijao, treskajući ih o zid. Posle izvesnog vremena ti stalni stanovnici rupe naučili su da izbegavaju ćeliju kada se u njoj nalazio Hibert. Ostavljali su ga na miru da beskrajno dugo vežba, izvodeći bezbrojne sklekove, čučnjeve i skokove s kraja na kraj ćelije. Čeličnom voljom nastojao je da održi kondiciju kako bi, kada dođe taj čas, bio spreman da uzvрати udarac.

Osveta.

Ta reč postala je za Hiberta svetinja: ključ njegove izdržljivosti i opstanka.

Pomisao na osvetu bila je jedina svetla tačka, koja ga je spasavala da ne poludi. Slatka i strašna osveta svima i svakome ko je ikada uzeo učešće u njegovim mukama i kažnjavanju.

Hibert je u zatvor ušao kao kradljivac stoke, a otud izašao kao čovek s opsesijom da se osveti za svaki minut koji je proveo u tami. Odlučio je da izravna račun s Prestonom na prvom mestu i to brzo, potpuno i strašno. A zatim i s Dokom Holidejem, koji nije bio ništa manje kriv za njegove muke. Posle toga, mislio je, nastaće dani blagovanja: Novi Meksiko sa svojim punim bankama i čuvarima reda, koji će pokušati da ga zaustave. Plivaće u krvi i plenu. To će mu pomoći da zaboravi mrak...

Hibert je srknuo gorku kafu koju mu je Barton doneo i namrštio se. Ujutru se osećao znatno bolje, iako je svoj strah od tame smatrao samo malim hendikepom. Jer mogao je konačno uvek kada bi mu senke zapretile svojim stravičnim oblicima, baciti na vatru naramak drva i odagnati taj nemir.

– Hiberte – dozvao ga je odjednom Barton.

– Šta je?

– Čini mi se da sam čuo pucanj.

– Iz kog pravca?

– Iz pravca juga.

Čim su popili kafu dvojica bandita napustili su prolaz i pošli dolinom ka jugu. Hibert je jahao ispunjen uverenjem da su njegovi ljudi stigli Holideja i ubili ga. Po njegovom mišljenju sreća nije večna, a on je verovao da je samo

slepa sreća omogućila Holideju da ubije njegovog brata i isklizne im kroz prste a zatim umakne u planinske predele i da tamo u jednom trenutku bude uzrok Gibsovog davljenja.

Najzad, i Holidej je bio samo čovek.

* * *

Jutarnji vetar odagnao je poslednje olujne oblake s južnog kraja doline. Jedan vuk, s podignutom povređenom prednjom nogom, stajao je i posmatrao čoveka. Zver je stajala nepomično. Imala je veliku šiljatu glavu i užagrene crvene oči. Zategnute čeljusti otkrivala su snažne, žute zube.

Posle nekoliko trenutaka vuk je skrenuo svoj oštar pogled prema dolini. Tamo negde tragali su konjanici, ali oni su bili suviše daleko da bi za vuka predstavljali neku opasnost. Zato se pogled zveri vratio na telo čoveka, ispruženog pored prastarog hrasta. Tiho režanje začulo se iz njegovog grla kada je hramljući izišao iz svog skrovišta i polako pošao ka čoveku.

Svetlost je kroz zatvorene očne kapke doprla do Holidejevih zenica i odagnala teške snove. On je spavao na mestu gde je pao i revolver mu je bio ispao iz ruke. Mišići su mu bili skoro paralisani i on se s mukom uspravio i seo, a onda pružio ruku da uzme revolver.

Holidej je prisilio sebe da ustane i protegli se kako bi ublažio bol i utrnulost. Uprkos svemu, bio je još živ i čitav... S tom mišlju krenuo je dalje čim je za to smogao snage.

Krenuo je ka jugu.

Sve se više udaljavao od civilizacije, s ciljem da se dočepa visokih, malo poznatih planinskih staza iznad linije gde je rasla gusta borova šuma, što dalje od ubica. Pretpostavljao je da će tamo naići na neku grupu lovaca ili kopača zlata, koji su se uvek motali po ovakvim predelima u kojima je bilo divljači u izobilju, a i izgleda da se naiđe na bogatu zlatonosnu žicu. Nadao se da će mu oni, ukoliko naiđe na njih, pružiti potrebnu pomoć. Sem toga, koliko je znao, u toj oblasti živelo je jedno pleme Indijanaca, ali njih je bilo dosta teško naći, jer su se klonili belih ljudi. U ovakvoj situaciji i oni bi mu dobro došli kao saveznici.

Iz pričanja Tima Prestona i kauboja na ranču „Big T” saznao je da u planini Benson Ridž živi neki čudan pustinjač. Možda, ako bude imao sreće... Ne tako, odmahnuo je glavom. Imaće sreće! Naići će na nekoga ko će mu pomoći, prikriti ga za neko vreme i dati mu konja da odjaše u Klaudkroft i tamo potraži predstavnika zakona.

Posrnuo je, jer ga je iznenada savladala slabost. Bio je umoran, prozebao, gladan i žedan. Ali stisnuo je zube i nastavio da hoda.

* * *

Tokom nekoliko prvih časova Holidej je, uprkos svojoj slabosti, prešao prilično rastojanje. Ostavljajući dolinu za sobom, pošao je vijugavim putem kroz šumom obrasle visoravni sve dok nije stigao do jednog proplanka, gde je od iznurenosti morao da zastane.

Seo je i očiju uprtih u put pred sobom počeo da planira kuda će krenuti. Dok se penjao, povremeno se osvrtao i nekoliko puta primetio konjanike u daljini. Ubice nisu odustale od potrage za njim i očigledno su smatrale da je pošao ka dolini. No bilo je jasno da nisu imali pojma kojim putem je pošao i ta činjenica ga je ohrabrivala.

Pogladio je rukom čelo i sklopio oči. Samo za trenutak, jer ga je upozorio osećaj neposredne opasnosti. Otvorio je oči i okrenuo se da bi ugledao vuka, koji mu je prilazio s leđa, velik i snažan.

Dok je nekako uspeo da se digne i uperi revolver, ali pre nego što je stigao da opali vuk je grunuo u njega i oborio ga. U kotrljanju po zemlji Dok je osetio ujed i razdirući bol u ramenu. Od žestokog bola zamutilo mu se u glavi. Vuk ga je zgrabio za ruku s revolverom, ali Dok ga je snažno gurnuo nogom i odbacio ga metar od sebe, a onda ponovo digao i uperio kolt.

Revolver je planuo ispred razjapljene čeljusti i kuršum je otkinuo veliki komad čupavog uha. Istog trenutka vuk se okrenuo i strelovito zamakao u drveće ostavivši ošamućenog i okrvavljenog Holideja.

Holidej je dosta znao o ujedu. Ako rana ne bi bila dobro očišćena i previjena, postojao je ozbiljan rizik od trovanja krvi.

Dok klonu duhom. Zar posle svega što je preživeo i s uspehom prebrodio sada da strada od jednog „šugavog” vuka?

Ta slabost potrajala je, međutim, samo kratko i Dok se ponovo zagledao u put pred sobom. Pomislio je kako je jutro vrlo tiho. I odjek njegovog pucnja sigurno se čuo miljama daleko.

Vrativši kolt u futrolu, ponovo je počeo da se penje, pomažući se pritom i rukama. U pojedinim trenucima vido-krug mu se sužavao samo do sledećeg drveta ili do sledeće stene. Čizme su mu postale teške kao olovo i on je izgubio pojam i o vremenu i smeru kojim je pošao. Počeo je sve češće da posrće i pada i svaki put bi mu bilo sve teže da ustane.

Bledo podnevno sunce lebdelo je u zenitu, ali on toga nije bio svestan. Nije primetio ni Indijanca koji ga je posmatrao sa otvora jedne pećine, niti se više osvrtao na kolonu konjanika koja je jahala njegovim tragom samo nekoliko milja iza njega. Znao je samo to da mora nastaviti da hoda ako želi da živi. I kada je konačno pao i više nije mogao da ustane poverovao je da je to kraj njegovog životnog puta.

Pridigao se tek toliko da se leđima osloni na jedno oboreno deblo i sedne okrenut putu kojim je došao, s revolverom u ruci. Ležao je tako nepomičan sve dok nije izgubio svest.

V

Blistavi Jastreb bio je najstariji Indijanac u plemenu, koje je živelo oko potoka u Haj Rolsu, u planini Benson Ridž. On je bio jedan od osnivača naselja „Krou” kraj tog potoka kada su

Navaho Indijanci bili oterani iz njihove postojbine.

Nekada je bio veliki ratnik, ali ti dani su davno prošli. Navahosi više nisu ratovali. Bezbedni u njihovom skrivenom skrovištu, imali su sve što su želeli. Uključujući i mir.

Tako je bilo već mnogo proleća i stari ratnik Blistavi Jastreb bio je jedan od onih koji su želeli da se to nikada ne promeni.

Indijansko naselje bilo je podignuto u podnožju jedne litice od krečnjačkih stena na istočnoj strani doline, gde se s visine bučno obrušavao potok Krou bogat vodom.

U procesu promene njihovog ranijeg načina života nomada i ratnika u zemljoradnike i stočare, Navaho su vešto iskoristili potok, koji se u dolinu sli-vao s vrhova „Oštrog Zuba”. Naučili su da kopaju kanale i navodnjavaju žitna polja i vrtove s bundevama, kao i da grade nasipe.

U blizini naselja paslo je krdo konja, koje su čuvali stariji dečaci iz plemena. Koze, ovce, pa čak i nekoliko grla goveda pasli su mirno na udaljenim proplancima. Bilo je to spokojno i divno mesto, odsečeno od ostalog sveta nepristupačnim stazama i puteljcima koji su vrludali kroz vrleti i bili poznati samo Indijancima.

Ali to nije bio raj za vrlo starog čoveka. Blistavi Jastreb je verovao da ta dolina neće biti raj ni za ostale njegove saplemenike ako bi se desilo da Srebrna Munja, posle smrti Pustinjskog Vuka, postane poglavica plemena.

Pustinjski Vuk svakako neće preživeti zimu. To je nedavno rekao plemenski vrač, ali je Blistavi Jastreb predznak smrti video mnogo ranije. Pustinjski Vuk bio je star i polako se gasio. Kada on umre njegovo mesto zauzeće naj-snažniji ratnik.

U plemenu se govorkalo o tome da će Srebrna Munja poneti kapu od orlovog perja, koja je bila obeležje plemenskog poglavice. To nije mnogo radovalo Blistavog Jastreba, jer Srebrna Munja nije krio svoje mišljenje da kada neki pripadnik plemena dostigne određenu starost, treba da bude ostavljen da se sam o sebi stara negde u divljini.

Dok je posmatrao kako ljudi dolaze i odlaze iz kolibe Velikog Medveda, starčeve čvornovate ruke obrađivale su komad orahovog drveta. Prethodnog dana, kada je Bela Golubica dovela jednog bolesnog belog čoveka, u naselju je zavladao veliko uzbuđenje.

U plemenu Navaho oduvek je bio običaj da se pomogne svakom čoveku u nevolji, bio on belac ili crvenokožac. Ali izvestan broj mladih ratnika protivio se odluci Pustinjskog Vuka. Neki su s neprijateljskom intonacijom govorili protiv belog čoveka. Naglasniji od svih bio je Srebrna Munja. On je zahtevao da Jute prekinu svaki kontakt s belim ljudima, a jedan manji broj ratnika delio je njegovo mišljenje.

Blistavi Jastreb je slutio da bi Srebrna Munja hteo da iznemoglog i ranjenog belog čoveka izbaciti iz logora i on bi to sigurno učinio da nije bilo Bele Golubice. U naselju plemena Krou bila

je javna tajna da se Srebrna Munja nada da će idućeg proleća oženiti Belu Golubicu. Ta devojka je bila praunuka Blistavog Jastreba i najlepša devojka u plemenu. On bi, međutim, radije svoju praunuku video udatu za nekog Apača nego u postelji s Blistavom Munjom.

Začuo je korake na tvrdom tlu i znao je, iako nije pogledao, čiji su to koraci. Laganim, ali čvrstim pokretom prevukao je oštricu oruđa po krivini teškog luka koji je pravio.

– Starče – grmnuo je Srebrna Munja – taj luk je trebalo juče da bude završen.

– Za dobar luk treba mnogo vremena.

– Uvek opravdanja. Uvek lenj, uvek gladan i uvek se izvinjavaš.

Srebrna Munja bio je nezgrapan, krivih nogu, isturenih grudi i čvrstih, mišićavih ruku. Crte lica bile su mu pravilne, ali je izraz njegovog lica bio zao. Blistavi Jastreb znao ga je kao hrabrog ratnika, ali je u njemu video i ozbiljne mane. Srebrna Munja bio je zavidljiv čovek preke naravi i krajnje surov. On se ni najmanje nije obazirao je li nešto istina ili ne. Blistavi Jastreb je radio naporno, kao i svaki drugi čovek u plemenu, a jeo je manje od deteta. Ali još uvek je bio snažan duhom i telom i kada je digao pogled, njegov glas je odjeknuo jasno i samouvereno.

– Nisi došao samo zbog toga da me vređaš – rekao je. – U čemu je stvar?

– One budale – odgovorio je nabusito Srebrna Munja, pokazujući rukom prema kolibi Velikog Medveda. – Ja sam

rekao da bledoliki mora otići, ali oni su se usprotivili – Njegove crne oči sekle su starca. – Bela Golubica želi da dođeš i vidiš tog čoveka, i da odlučiš da li mu se može verovati.

Ustajući, starac se oseti ponosnim i važnim. Nekada je on uvek učestvovao u dugom i napornom radu Saveta ratnika, ali sada je Savet njegovo mudro mišljenje retko tražio.

– Starče – oslovi ga Srebrna Munja, koračajući pored njega. On je bio jedini u plemenu koji ga je tako zvao. Blistavi Jastreb je klimnuo glavom u znak da čuje i Srebrna Munja je nastavio: – Ja želim da bledoliki ode. Da li me razumeš?

Sve je bilo jasno. Ali, kao i dosad, Blistavi Jastreb će se rukovoditi samo svojim instinktom, a ne željama drugih.

Kada su ušli u kolibu, Bela Golubica je sedela pored uzglavlja ležaja na kojem je na kožnim jastucima počivao bledoliki. Prisutni su bili Veliki Medved, Pustinjski Vuk i još pet staraca. Bela Golubica je držala ranjenika za ruku.

Ozbiljnim glasom Blistavi Jastreb je nekoliko minuta razgovarao s belim čovekom. Doznao je njegovo ime, zatim da je pre dolaska u njihovu dolinu bio na ranču „Big T” i da ga sada progoni banda ubica koji su pobili vlasnike ranča i njihove kauboje. Bela Golubica ga je obavestila kako je ranjenika našla na padini Žuta kosa, kako se sažalila na njega i zato ga je dovela u selo. Pustinjski Vuk se umorno za-

kašljao i pozvao Blistavog Jastreba da kaže svoje mišljenje: smatra li da tom bledolikom mogu verovati i da li da dozvole Beloj Golubici da ga neguje dok ne ozdravi.

Blistavi Jastreb je pun minut ćutke posmatrao Holideja. Onda je klimnuo glavom.

– Ovaj bledoliki je u svom narodu velik i poznat ratnik i ja sam njegovo ime više puta čuo. Mislím da takvom čoveku možemo verovati – izjavio je svečano. – On ima pogled i lice hrabrog i časnog ratnika.

Bela Golubica je pala na zemlju pored njega u znak zahvalnosti, a ranjeni Holidej se osmehnuo. I ostali su izgledali zadovoljni te je Pustinjski Vuk objavio da Holidej može ostati kod njih dok se ne oporavi.

Samo je Srebrna Munja dugo i uporno gledao starca ubilačkim pogledom, ali Blistavi Jastreb je već bio navikao na takav pogled. Kada se vratio svom poslu bio je zadovoljan. Uživao je u prijatnom osećanju kako u plemenu Navaho ima još uvek izvestan uticaj i moć.

* * *

Gipkost i lakoća kojom se jednog sunčanog jutra nedelju dana kasnije vinuo u sedlo srušili su nade i verovanje Bele Golubice kako on još nije dovoljno jak da preduzme putovanje nazad u ravnicu. Dok Holidej je, međutim, bio potpuno oporavljen i želeo je da što pre krene. Istina, nešto duboko skriveno u njemu opiralo se tom

odlasku, ali bilo je mnogo obaveza koje je morao da izvrši, a smatrao je i da se svakim danom koji provede u dolini Navaho Indijanaca, povećavaju šanse da banditi natrapaju na njihovo naselje.

Misleći na bandite, mislio je, u stvari, na njihove izvidnike. Glavna grupa bandita s Hibertom na čelu napustila je traganje po dolinama i ulogorila se na jednom napuštenom ranču zapadno od Klaudkrofta. Tako je glasio izveštaj izvidnika Indijanca.

Holidej se nadao da će promaći neopažen i da će bezbedno stići do Klaudkrofta, tamo se postarati da bude oformljena potera i poći s njom do ranča „Tripl Dot”. Navaho Indijanci znali su njegove planove i želeli su mu da ih ostvari. Izveštaji indijanskih izvidnika, poslatih u dolinu, potvrdili su Holidejevu priču o pokolju na ranču „Big T”. Oni su takođe otkrili i surovo ubistvo Melise Hejg – ubistvo koje je uzdrmajlo celu pokrajinu i razgorelo želju za osvetom još više od ubistava na ranču „Big T”.

– Ja ću poći s tobom da te provedem kroz tajne prolaze, Holideje – ponudio se Veliki Medved kada su se pozdravljali.

– Ne, ja ću poći – insistirala je Bela Golubica. Pokretom glave zabacila je bujnu crnu kosu, privodeći pred kolibu svog ponija. – Ja sam našla Holideja i ja ću ga odvesti tamo odakle je došao.

Blistavi Jastreb se neprimetno osmehnuo, ali su bezbrojne bore prikrile njegov osmeh.

– Bojao sam se kako se može desiti da nečije srce bude ranjeno kada odeš, Holideje – rekao je.

Bela Golubica ga je ljutito pogledala, a Veliki Medved se prigušeno nasmejao. Ali Dok je bio vrlo ozbiljan kada je pogledao mladu Indijanku. Naslućivao je kako Bela Golubica gaji za njega nežnija osećanja nego obična negovateljica, a činilo se da ni on sam nije ravnodušan prema njoj. Nije trebalo mnogo vremena da se ta osećanja razviju. Od prvog trenutka kada se osvestio u kolibi Velikog Medveda i ugledao je nagnutu nad njim, osetio je da ona nije obična devojka. Za tih nekoliko dana, dok ga je negovala, Bela Golubica mu je postala bliska i gledajući je kako se na tesnom prostoru graciozno kreće nije mogao da se otme utisku da ona ima držanje prave princeze.

Rukovao se s Velikim Medvedom i Blistavim Jastrebom, koji su ga ispraćali s osmehom. Dok je dosta vremena proveo upijajući toplinu sunca i posmatrajući Blistavog Jastreba kako pravi lukove od orahovine. Njih dvojica su dosta razgovarali i između ta dva čoveka uspostavljena je neka neobična veza iako su ih delile godine starosti i vekovi razvoja civilizacije.

– Neka Manitu bude milostiv prema tebi, Blistavi Jastrebe – rekao je Holidej tiho. – Neka zima takođe bude milostiva i blaga za tebe.

– Možda će biti... – Blistavi Jastreb je pokretom glave pokazao na ratnika koji je stajao u blizini. – Ako „onaj” tamo ne postane naš poglavica. U su-

protnom... – Slegnuo je ramenima i beli čovek je shvatio šta je hteo da kaže.

Holidej je pošao za vitkom figurom Bele Golubice kroz splet vijugavih jaruga, dubodolina i kozjih staza, koje su se ukrštale na prostoru od jedne kvadratne milje, ispunjene uvalama i oštrim liticama. A onda, pogledavši preko prevoja ka planini Oštar Zub, koja se nastavljala na planinu Benson Ridž, ugledao je tanak stub dima, koji se uzdizao pored tamnih obrisa planinskih vrhova..

– Izgleda da on sada priprema ručak, Bela Golubice – osmehnuo se.

– Ko?

– Pustinjak iz Benson Ridža.

– Ah, da – rekla je devojka i uzvratila mu osmeh.

O tom pustinjaku i drugim čudnim stvorenjima, koja su naseljavala te udaljene, puste krajeve saznao je mnogo detaljnije od Bele Golubice i Blistavog Jastreba. Indijanci su znali i za vuka ubicu, koji ga je napao i povredio, a znali su takođe i za usamljenog belca koji je živio u planini Benson Ridž. Izgledalo je da ne postoji ništa tu, u planinama, o čemu oni ne bi znali, a očigledno da je bilo vrlo malo toga što se događalo u ravnici pred njima o čemu oni nisu imali pojma.

Holidej pomisli kako će oni vrlo brzo saznati i to da li je on uspeo da Hiberta preda u ruke pravde, ili je Hibert njega ubio. Bio je svestan da se mora desiti ili jedno ili drugo, i da trećeg rešenja nema. Znao je i da ga neće zadovoljiti ništa sem pravedne kazne za Hiber-

ta... a to je značilo vešala. Osveta je Hiberta dovela u Novi Meksiko posle deset godina, ali ista ta grozničava želja obuzimala je sada i jednu od njegovih potencijalnih žrtava. Holidej je obično bio razuman, ali ovaj put želja za osvetom bila je suviše jaka. Ipak, on se trudio da sebe uveri kako to što ga muči nije žeđ za osvetom, već želja za pravdom.

Dosta brzo, ili se to bar Holideju činilo, stigli su do travnatog proplanka gde ga je Bela Golubica našla. Sjahali su i prišli oborenom deblu, pored kojeg je on pre nedelju dana bespomoćan ležao. Ta draga devojka, ljupka i lepa, spasla mu je život i on je poželeo da je zagrlji, ali ne samo iz zahvalnosti. Dok je stajao naspram nje na mestu njegove nesuđene pogibije u njemu su uzavrele sve one želje koje su ga raspinjale dok ju je gledao kako pred njim hoda u kolibi Velikog Medveda. I kao da su u mislima govorili istim, samo njima dvoma znanim jezikom, Bela Golubica mu je prišla korak bliže, opuštenih ruku i širom otvorenih očiju, koje su mu odavale njenu želju da doživi ljubav.

Holidej ju je zagrlio i njegove ruke su zaronile pod bluzu od meke jelenske kože. Jasno podnevno sunce grejalo ih je svojim toplim dahom, ali je više od toga Dokova čula grejala toplota njenog tela. Bela Golubica je radosno uzdahnula, jer je Dok od prvog trenutka probudio u njoj želje koje do tada nije poznavala, a htela je svim srcem da se ostvare. Hrabro je prigrllila tog

„bledolikog” došljaka i strasno ga privukla sebi.

Kada je opet ugledala sunce na nebu iznad sebe, oči su joj bile vlažne od sreće. Gledajući je, Dok to opazi i pomilova je po licu.

– Pođi sada, bledoliki Holideje – prošaputala je Bela Golubica. – Pođi i nemoj poginuti, jer ja te volim. Uvek ću te voleti iako ćeš ti mene zaboraviti. Ali ako te nekim slučajem vetrovi jednom donesu u naselje Navaho, tamo ćeš zateći Belu Golubicu.

Ustala je i pošla, a dugačke, guste vlasi leljale su za njom dok je jahala kroz šumu.

* * *

Kasnije toga dana, pored reke, primetio je jednog bandita, a drugu dvojicu ugledao je u suton na ulazu u dolinu. Na sreću, bio je oprezan, a kod Navaho Indijanaca raspitao se za druge puteve do doline Houp Ful, za slučaj da glavni put bude blokiran. Blistavi Jastreb mu je objasnio da postoji malo poznat put koji je bio teži, ali ipak prohodan i tokom cele zime.

Trebalo mu je dosta vremena da ga pronađe, ali kad ga je našao brzo je nadoknadio izgubljeno vreme.

Mesečina ga je zatekla na putu prema Klaudkroftu. Išao je tim putem dobre dve milje pre nego što je skrenuo obodom starog ranča „Tripl Dot”. Taj ranč nalazio se u potpuno neplodnom delu oblasti i zbog toga je bio davno napušten. No Dok je, jašući njegovim

obodom, u rančerskoj kući zapazio svetlost.

Zadovoljno je progundao, podbo petama konja i usmerio ga nazad ka glavnom putu.

* * *

Šerif Dik Batson treptao je buljavim očima kada se Dok Holidej pojavio u salunu „Visoka potpetica”. Građani su se razrogačenih očiju okupili oko njihovog stola.

– Kažete da su tamo, na ranču „Tripl Dot”, mister Holideje – rekao je Batson. – Jeste li sigurni?

– Onoliko siguran koliko mogu biti, šerife – odgovori Dok. – Navaho Indijanci su mi rekli da su se banditi tamo zavukli, a pri dolasku s planine video sam svetlo u rančerskoj kući. Skoro je sigurno da su oni tamo. Naprosto to osećam.

Šerif je osvrnuo oko sebe i pogledao svoje sugrađane. Nikada od kako grad postoji nije došlo do takvog uzbuđenja i izliva gneva kao posle otkrića krvavog zločina na ranču „Big T”, iza kojeg je sledilo ubistvo supruge Lua Hejga.

Potere su danima bezuspešno češljale ceo kraj u potrazi za banditima i interesovanje za nastavak traganja upravo je počelo opadati kada je Dok Holidej dojahao u grad i ponovo podigao temperaturu.

Šerif je osetio da se plima gneva ponovo spontano podiže i znao je da te noći neće morati da apeluje na dobrovoljce.

– Krenimo odmah, momci – grmnuo je, ustajući. – Naoružajte se do zuba i ne škrtarite s municijom.

Holidej je osetio duboko zadovoljstvo kada je s dvadesetoricom ljudi izašao iz saluna. Primetio je jednog čoveka koji je sedeo sam za jednim stolom u uglu i posmatrao njihov odlazak, ali nije obraćao pažnju na njega iz prostog razloga što ga nije poznavao.

Taj nepoznati čovek, međutim, poznao je njega.

Bil Kejs bio je novajlija u Hibertovoj bandi, zlikovac sa Istoka, koji je tamo bio ucenjen. Ali u Novom Meksiku za njim nije bila izdata poternica i Hibert ga je izabrao da ga pošalje u Klaukroft da tamo motri i sluša sve što bi se moglo doznati o Doku Holideju.

I taj Hibertov čovek sada je izašao iz saluna „Visoka potpetica” i uputio se ka svome konju. Pojahao je i bez žurbe napustio grad. Kada je bio daleko od periferije, ošinio je konja i žestoko ga podbo mamuzama, od čega je iznenađena životinja poskočila i jurnula u bezglavi trk.

* * *

– Sneg – rekao je stari Gari Vest kada je kolona konjanika skrenula s puta i uputila se ka prolazu Big Hed. Stari lovac je žmirkajući pogledao olovno nebo i ravnodušno klimnuo glavom – Kad temperatura iznenada počne da raste i vetar takođe iznenada prestane, a mene počnu da bole zglobovi, onda, momci, možete slobodno staviti

poslednji dolar na opkladu da ćete u roku od nekoliko časova videti снег.

– Bolje budi tiši, Gari – posavetovao ga je Holidej. – Znam da smo još uvek nekoliko milja od „Tripl Dota”, ali ne bih želeo da ih obavestimo o našem dolasku ako ne moramo.

– Kako vi kažete, sinko... kako vi kažete. – Vest je priterao svog ždrepcu bliže Dokovom konju i nastavio tišim glasom: – Verujem da vam je jasno šta svi mi osećamo, mladi čoveče. Nikada nisam video da je grad bio toliko zgranut, kao kada smo čuli za pogibiju na ranču. Tim Preston je bio fini čovek. Ako uhvatimo Hiberta živog i ako budu tražili dobrovoljce za njegovo vešanje, znajte da ću biti prvi u redu.

– Drugi.

– Kako? Ah, da, posle vas. – Vest je zažmurio na jedno oko i pri sve slabijem svetlu podvrgao Holideja brižljivom ispitivanju. – Čudno, mister, na osnovu onoga što sam o vama slušao mislio sam da ste bezdušni revolveraš, kockar i... ne ljutite se, prevarant. Priča se da uvek dobijate na kartama, a čovek koji uvek dobija teško da je pošten.

– Ne verujte uvek svemu što se priča, Gari. I bolje bi bilo da proverite vaše oružje. Bližimo se prolazu. Čim ga prođemo, naići ćemo na „Tripl Dot”.

Tek što je stari građanin klimnuo glavom kuršum ga je pogodio. Pogodio ga je tačno posred grudi i Dok je ugledao onaj karakteristični zaprepašćeni izraz lica i nevericu u očima samo sekund pre nego što je do njegovih ušiju dopro

prasadak puške. Zatim se Gari Vest srušio iz sedla na tle, a klanac Big Hed odjekivao je od puščanih hitaca.

– Zaseda!

Nije mogao da oceni da li su to uzviknuli svi uglas ili je samo jedan čovek povikao snažno koliko ga grlo nosi. No Doku nije bio potreban taj povik da bi znao šta se događa.

Istog trenutka kada je na vrhu litice iznad njih ugledao nit zlokobnih crvenkastožutih plamičaka, Dok je podbo konja i naterao ga u trk. Bekstvo je bilo jedino što se moglo pokušati. Jer prihvatiti borbu protiv dobro ukopanog i zaklonjenog neprijatelja bilo bi čisto samoubistvo. Ali neki su to ipak pokušali i istog su trenutka popadali sa svojih konja pored Holideja koji je jurio. Jedan konj se uspravio na zadnje noge i, pogođen, u padu grunuo u Holidejevog konja i skoro ga oborio. Jedno tane okrnulo je Doka po leđima, a drugo mu je odbilo potpeticu na desnoj čizmi, promašivši tako za dlaku njegovog konja.

Za kratko vreme, koje se njemu činilo kao večnost, Dok se nalazio između umirućih ljudi i životinja, ludačkih povika, bolnih jauka i plamena ispaljenih iz pušaka. A onda se našao sam, goneći konja kamenim tлом klanca. Ne pravcem koji se udaljavao od ranča „Tripl Dot”, kao što su ostali pokušali da beže, već u pravcu njega.

Zaigrao je na kartu da će banditi predvideti povlačenje u suprotnom pravcu od ranča i bio je u pravu.

Kada je zavio iza prve okuke, začuo je nečiju viku i bacivši kratak pogled na gore, ugledao je nekoliko prilika koje su se trkom udaljavale od ruba litice. Da li im je cilj bio da mu preseku put? Izgledalo je tako. Ponovo je podbo konja petama i klanac je odjeknuo od topota potkovanih kopita. Holidej je shvatao da banditi imaju prednost nad njim ako su potrčali da pojašu i da mu prepreče put. Oni nisu morali da obilaze oko svih okuka klanca, kao on.

Hibert!

To je mogao biti samo on. Samo Hibert je mogao izvršiti tako surov i potpun pokolj. Mora biti da je neko došapnuo banditima kako je potera pošla ka njihovom skrovištu. Pri polasku, Holidej je bio uveren da će te noći videti i doživeti kraj sage o Hibertu, tako da se pitao i sam je li tolika sigurnost u ovakvim poduhvatima normalna. Umesto veličanstvenog uspeha, još će imena biti dodato na listu mrtvih, a i njemu će biti potrebno dosta sreće da ne dođe na taj spisak...

Nekoliko minuta kasnije izleteo je iz klanca i kao strela pojurio ravnicom što dalje od praska pušaka, a prema planinama. Odmah za njim, iz stenovitog i neravnog šipražja, u preriju su izbila trojica konjanika. Dolazili su mu s leva i Dok je čuo kako izgovaraju njegovo ime. Odmah su se ustremili za njim, ali su još uvek bili van domašaja revolverskog hica. Njihovi konji su bili odmorni i rastojanje se smanjivalo. Jedan konjanik bio je visok i mršav, a drugi prosečne visine i dežmekast.

Treći je bio širokih ramena i uopšte ogromnih dimenzija.

Dok je izvukao revolver iz futrole. Morao je biti spreman za svaku eventualnost, mada mu revolver na ovolikom rastojanju malo mogao koristiti.

Onda su zapraštali revolveru gonitelja. Dok je začuo udarce kuršuma oko sebe i trenutak zatim drveće ga je zaklonilo. Našao se u šumi.

VI

Produžio je nekim neodređenim pravcem kroz šumu, često menajući smer. U tom nasumičnom bežanju nekoliko puta sreća ga zamalo nije napustila. U pokušaju da zavara trag vratio se nazad i skoro naletio na Hiberta. Prošao je samo s jednom ogrebotinom na kuku, kao opomenom za umalo fatalnu grešku.

Ali sreća ga nije mogla neprekidno služiti. Pre ili posle gonioći će ga stići ili pronaći.

Mada je pri ulasku u šumu bio oznojen, on je ubrzo primetio kako mu se, uprkos paklenom tempu bekstva, znoj mrzne na telu. Počeo je da cvokoće zubima i opazio je da se na bokovima njegovog konja pena počela leđiti.

Izbivši iz šume preko jednog prirodnog proplanka, Dok je digao pogled ka nebu. Usne mu je dodirnulo nešto mekano, hladno i lako kao paperje. Kada je, praćen žestokom puščanom i revolverskom paljbom, tutnjeći uleteo u šumu počeo je da pada sneg.

Okrenuvši konja prema jugu, u nameri da napusti šumu i uputi se prema

planinama, Dok je negde u daljini začuo besne Hibertove povike, koji su se gubili u huku vetra. Tek što je prešao nepunih stotinak metara banditi su se pojavili iza njega, ali su njihove siluete već bile nejasne i obavijene kovitlavom snežnom zavesom.

Holidejeve nade su snažno nabujale kada je sa snegom stigao i jak vetar. Naglo obuzet optimizmom, on reče sebi kako će im pobeći ako bude izdržao samo još nekoliko minuta.

Ispostavilo se da je bio u pravu.

* * *

Kada je u zoru sneg prestao da pada, Dok se nalazio petnaestak milja jugozapadno od doline Tomahavk, visoko u podnožju planine Benson Ridž. Sedeći na snežnom vejavicom zasutom konju, promrzao do kostiju, pao je u iskušenje da ponovo pokuša da se dočepa doline Haj Rols, ali to iskušenje trajalo je kratko. Možda bi se i uputio tamo, ali je strahovao da bi gonioći mogli naići na njegov trag. Morao je, znači, naći neki drugi pravac.

Koliko je znao, u toj snegom oklopljenoj planini postojalo je samo još jedno utočište. Nadao se da će njegov konj imati toliko snage da stigne do skrovišta pustinjaka iz planine Benson Ridž.

Kada je posle nekoliko časova stigao do njenog podnožja, Holidej je neko vreme lutao kroz snegom zavejanu šumu pre nego što je otkrio uzani kanjon koji se širio u jednu dolinu, sledeći jedva vidljiv uzani puteljak, ušao je u

dolinu i nastavio njom skoro milju, pre nego što je ugledao tanak stub dima koji se dizao iznad krošnji drveća.

Konj je kratko zarzao i, digavši pogled, Dok je iznad ruba uzvišenja ugledao glavu i ramena nekog čoveka. Taj čovek je zastao na vrhu uzvišenja, odmeravao pridošlicu izvesno vreme pogledom, a onda se uputio niz padinu. Po njegovom izgledu moglo se oceniti da ima oko pedeset godina i bio je obučen kao svaki običan drvoseča ili šumski lovac. Oko pojasa nosio je opasač s dva revolvera i po njegovom izgledu i načinu kako je hodao moglo se zaključiti da zna kako te revolvere treba upotrebiti.

– Dobar dan, mister – pozdravio ga je Dok. – Moje ime je Džon Holidej. Dolazim s ranča „Big T”.

– Šta tražite ovde, Holideje? – Oštar pogled tog čoveka obuhvatio je Doko-
vog konja. – Izgleda da ste dosta naporno jahali.

– Gonio me je čitav „čopor” ubica.

– Ubice u ovoj oblasti?

– Vi kao da mi ne verujete.

– Ne, nego koliko je meni poznato, u ovoj oblasti je oduvek vladao mir.

– E, nije više tako. Tim Preston i njegov sin ubijeni su na svom ranču zajedno sa još dvojicom kauboja. Pre nekoliko dana njih je pobila banda razbojnika, a prošle noći ta ista banda zbrisala je celu poteru koja ih je gonila.

Šumski stanovnik tiho zviznu.

– Žao mi je što to čujem, mister. Slušao sam za tog Tima Prestona. Kako su mi rekli, bio je dobar čovek.

– Jedan od najboljih. No, on je sada mrtav, a taj Hibert goni mene.

– Hibert? Ne sećam se da sam čuo to ime. Revolveraš?

– Ubica ili revolveraš, to je isto. Ja ne pravim razliku između ta dva naziva.

Iz nekog, Holideju nepoznatog razloga, čovek se osmehnuo, mada je taj osmeh imao i neku senku gorčine.

– Može biti da i nema nikakve razlike, mister Holideje. – Zažmirio je. – Ja se zovem Dvajt.

– Samo Dvajt?

To će biti dovoljno. Pa... šta želite od mene, mister?

– Nemam kuda da odem. Ako se vratim u ravnicu... tamo me čeka Hibert i smrt.

– On se ozbiljno namerio na vas. Otkuda to?

– Pre desetak godina, kada je bio uhapšen zbog krađe stoke ja sam osu-
jetio njegovo bekstvo iz zatvora. Mislim da se on sada vratio da izravna račune. – Dvoumivši se izvesno vreme, Dok je dodao. – Sem toga, poslao sam na onaj svet dvojicu njegovih ljudi.

Dvajt ga je odmerio od glave do pete.

– Nije loše. Uostalom, tako nešto je morao očekivati kad se namerio na Doka Holideja

– Vi me znate? – upita Dok mada nije bio iznenađen.

– Čuo sam dosta o vama. „Džentlmen s koltovima” – tako su vas neki nazi-

vali. No vičan oružju ili ne, jedan čovek je nemoćan protiv čopora ubica.

Dok je klimnuo glavom i kliznuo pogledom do Dvajtovih nisko pripasanih revolvera.

– Izgleda da i vi znate kako se barata revolverima, Dvajte.

– Pomalo. – Dvajtov glas dobio je oštar prizvuk. – Još uvek mi niste rekli šta želite od mene.

– Mislio sam da sam bio dovoljno jasan. Tražim utočište u kome bih mogao sačekati prestanak snega.

– Želite da se nastanite kod mene?

– Da, mogao bih vam platiti tu uslugu. Imam nešto malo novca.

– Novca! – Dvajtov glas zazvučao je podsmešljivo. – Taj novac mi ništa ne bi vredeo ako bi se Hibert prisetio gde vas može naći. Nema tog novca zbog kojeg vredi rizikovati glavu.

Holidej oseti kako mu krv navire u lice.

– Mislio sam da ćete postupiti kao što bi postupio svaki čovek koji naiđe na nekoga kome treba pomoć. Ali izgleda da sam pogrešio što sam došao ovamo. – Okrenuo je konja u nameri da pođe. – Neću vas više zadržavati.

– Čekajte malo, mister! Nema potrebe da se ponašate kao da ste uhvatili vrelo gvožđe. Nisam rekao da vas neću primiti.

– Meni se tako učinilo.

– Recite mi nešto pre nego što odjašete u planinu, gde ćete se sigurno smrznuti, Holideje. Šta nameravate kad odete odavde?

– Nameravam da na svaki način pređam Hiberta pravdi.

– Tek tako, je li? A ako on ne bude hteo da se preda?

– Onda ću se obračunati s njim... ukoliko budem mogao.

– Možda ćete u tome uspeti, a možda i nećete... ko zna? – primeti Dvajt zamišljeno. – To liči na vas. U svakom slučaju, u jesenje i zimske večeri čovek se oseća ovde vrlo usamljen. Dakle, ako želite, možete ostati neko vreme.

Još uvek ljut, Holidej je hteo da odbije ravnodušni Dvajtov poziv, ali ga je pomisao na suprotno rešenje zadržala. Rekao je kruto – Ne bih želeo nikome da budem na teretu.

– Ako umete da lovite, nećete ni biti.

– Dvajt se okrenuo i pošao uz brdo. Prešavši pola puta, zastao je i upitao. – Onda... hoćete li doći ili nećete?

Ponos je još na trenutak zadržao Doka. Onda je poterao konja uz padinu.

– Mnogo me obavezujete, Dvajte – rekao je.

– Ne preterujte.

Tako je počelo. Neobičan početak za prijateljstvo koje se brzo razvilo.

* * *

Kada je nedelju dana docnije, u jedno hladno popodne, nepoznati čovek, trupkajući čizmama, ušao u nacionalnu banku granične oblasti u Hol Riveru blagajnik je digao pogled i upitao – Šta želite, gospodine?

Hibert je izvukao revolver i prislonio cev blagajniku na čelo – Hoću da povučem svoj ulog.

Blagajnik se sledio od straha, ali direktor nije. Mada debeo i već sredovečan, on se brzo mašio svog revolvera kalibra 38, koji mu je stajao pri ruci iza pisaćeg stola. Uspeo je da ga uzme i tek do pola podigne pre nego što je Hibert ležerno okrenuo cev revolvera ka njemu i jednim hicem prostrelio mu glavu.

– Hoću da povučem ulog i to u gotovini – ponovio je ubica kao da se ništa nije desilo. – Na ime Hibert.

Blagajnik je bio smrtno uplašen. Jedva je disao. Od strašnog zločina u Klaudkroftu ime Hibert proćulo se po celoj pokrajini brzinom prerijskog požara. Bezbrojne potere nastavile su da gone zločince, ali bez uspeha. Čak se šaputalo da predstavnici zakona i ne žele da stupe u sukob s bandom ubica, pošto je to bilo veoma opasno i čekali su da se umeša armija. Ali vojska je bila zauzeta na drugoj strani.

– U... gotovom novcu, gospodine – ponovio je prestrašeni činovnik i počeo da gura banknote u raširenu vrećicu.

Malo kasnije sa ulice se čuo pucanj i s nabijenom vrećicom, prebačenom preko ramena, Hibert se uputio ka vratima. U odgovoru na pucanj nekoliko građana istrčalo je na ulicu. Jedan čovek ležao je na ulici mrtav, a Den Barns je ciljao drugoga, koji je očajnički pokušavao da se domogne zaklona. Onda su banditi zasuli prozore i vrata obližnjih kuća kišom kuršuma i pošto su pojahali konje kao oluja su izjahali iz grada.

Za njima nije ispaljen nijedan hitac. Kao i u prethodnim napadima, ime Hibertove bande paralisalo je svaku pomisao na otpor u mirnoj oblasti Otero kao što upad lisice u kokošarnik parališe kokoši.

Svima je laknulo kada su banditi pobjegli ka jugu i dosta čaša je ispijeno kada su nestali s vidika.

Dok su tog kasnog popodneva jahali smrznutom ravnicom ka svom skrovištu, banditi su daleko iza sebe ugledali poteru. Neki od novijih članova bande hteli su da poteri postave zasedu, ali je Hibert odbacio taj predlog. U toj pokrajini oni su se sasvim slobodno kretali uprkos svim poterama i, ukoliko se vojska ne umeša, nisu imali čega da se plaše. Zbog toga Hibert nije ni hteo da preduzima ništa skopčano s rizikom ukoliko se nije radilo o jednom... da uhvati i pošalje na onaj svet Doka Holideja.

Poslednjih nekoliko dana on ga je retko spominjao, ali njegovi ljudi su znali da je još uvek ljut što nisu uspeli da ga uhvate. Ponekad je satima znao da stoji i zuri u snegom pokrivenim vrhovima planine Benson Ridža i u takvim trenucima njegovi saučesnici su znali da Hibert ne bi otišao i odustao od osвете Holideju ni kad bi se sva vojska Sjedinjenih Država pojavila u toj graničnoj oblasti.

* * *

Plamen vatre baca je senke po uglovima kolibe dok je napolju padao sneg. Padao je već punih pet dana i nije po-

kazivao nikakvog znaka da će prestati. Holidejev domaćin je odnekud izvukao bocu viskija od kojeg su obojica postali govorljivi. Dok je upravo završio priču o svojoj avanturi u dolini Navaho Indijanaca, koju je Dvajt pažljivo saslušao. Onda je na njega došao red da nešto kaže.

– Pretpostavljam da Indijanci, kao i većina ljudi, misle da je čovek lud ako živi kako ja živim. Želite li da znate razlog za to?

– Razume se, ako hoćete da mi ga kažete.

Dvajt se pljesnuo po revolveru u futroli.

– Razlog je ovo.

– Kako to?

– Ja se zovem Dvajt Šilds. Da li vam to ime nešto znači?

– Čini mi se da sam ga već negde čuo, ali ne mogu da se setim gde, kako i zašto.

– Ja sam revolveraš.

Holidej se ispravio na stolici.

– Ah, sada se sećam! O vama se nekada dosta pričalo, ali to je bilo davno. Posle toga sve su priče prestale, kao da ste u zemlju propali. Neki su mislili da ste poginuli.

– Ne, nisam poginuo, ali sam kao revolveraš završio karijeru. Mogao bih sada za sebe da kažem da sam bivši revolveraš. – Dvajt poteže dobar gutljaj viskija. – Godinama sam se bavio tim „zanatom” u Teksasu. Bio sam u njemu dovoljno dobar da zaradim novac i ostanem u životu. Ali svanuo je dan kada sam postao sit svega. Odlučio

sam da prekinem s tim, no ispostavilo se da je to bilo mnogo lakše reći nego učiniti. Čovek u tom poslu vremenom stekne ime i ugled i kada to stekne, onda vam ljudi jednostavno ne daju da to zaboravite. Uvek se nađe neki mladi pametnjaković koji želi da proverí jeste li stvarno toliko vešti i brzi kao što se priča. Uostalom, vi to svakako znate. Dakle... posle izvesnog vremena zaključio sam kako je jedini način da se spasem prošlosti da odem bestraga daleko od svih tih pametnjakovića... i od svih drugih, dabome.

Mahnio je rukom oko sebe i nastavio – I evo gde sam se zavukao! Od kako sam došao ovamo nisam ispalio nijedan metak na nekog dvonošca. Nadam se da to više nikad neću ni učiniti.

– To bi bilo sjajno.

Holidej je nadio viskija u limeno lonče i zavalio se na naslon stolice, gledajući svog domaćina sasvim novim očima.

– Koliko dugo ste već ovde? – upitao je.

– Godinama.

– Mora biti da ste se već umorili od ovakvog života.

– U poslednje vreme čeznem da opet budem među ljudima. Ali plašim se da će stare smutnje ponovo početi.

– Kažu da u oblasti oko granice nikada nije bilo revolveraša dok se nije pojavio Hibert. Verujem da biste dole mogli mirno živeti.

– Voleo bih da pokušam... – Šilds se zagledao u plamen, a onda kritičkim okom pogledao Holideja. – Rekoste da

vam je vuk povredio desnu ruku. Tom rukom potežete revolver?

– Da.

– Hm... – Dvajt se zamislio. – Posle svake povrede ruka izgubi nešto od gipkosti i brzine. Jeste li i dalje rešeni da se ogledate oči u oči s Hibertom?

– Ako ne bude drugog izbora.

– Dobro, to mi zvuči logično za čoveka vašeg kova. Bojim se ipak da možda niste dorasli tom zadatku.

Dok se namrštio.

– Kako to mislite?

– Ako želite da se ogledate sa iskusnim revolverašem, kao što je taj Hibert, onda morate biti savršeno spremni. Hoćete li da ustanete i potegnete revolver kao da stojite pred nekim izazivačem?

– Ne znam čemu bi to...

– Ima razloga što to tražim. Hajde da vidimo. – Kada je Dok ustao i nekoliko puta razgibavajući ih, zgrčio prste desne ruke, Dvajt je komandovao. – Sad!

Dok je munjevito spustio ruku i revolver se našao u njegovoj šaci.

Dvajt ga je pogledao u oči i stisnuo usne.

– Brzi ste, Dok, veoma brzi, ali mislim da bi vas vrhunski revolveraš sigurno sredio, kao što je sigurno da posle zime dolazi proleće.

Holidej je i sam bio nezadovoljan. Tek sada je primetio da mu pokret ruke nije gladak kao nekada i da dršku kolta ne oseća u potpunosti kao deo svog tela. U odsudnom trenutku to bi ga moglo stajati života.

Dvajt je klimnuo glavom.

– Da, moraćete dosta da vežbate kako biste povratili gipkost prstiju i ruke. Refleks imate, možda najbolji koji sam do sada video, ali ruci nedostaje onaj nevidljivi trzaj koji izmiče oku. Dok to povratite proći će neko vreme. Hibert dotle može da prička.

– Izgleda da ste u pravu, Dvajte – složio se Dok.

VII

Čak i tokom zime, kada led okuje prirodu, sve što živi i oseća potrebu za vodom dolazi da se napoji na dubokom viru na južnom kraju male Dvajtove doline. Tu se s visine od dvadesetak metara voda obrušavala u jedan kameni bazen, odakle je dalje tekao brzi potok iz kojeg se voda mogla koristiti tokom cele godine.

Nekada davno, pre nego što je u taj kraj došao beli čovek, potok je celom dužinom bio pojilo žednih životinja. Ali čovek je sa sobom doneo smrtonosnu pušku i od tada su životinje bile prinuđene da se napajaju na udaljenom izvoristu, dolazeći češće noću nego danju.

Stigle su i te noći, jasne i svetle. Bilo je tu mršavih sivih zečeva, koji su dolazili da se napiju jer vodu nisu mogli naći nigde drugde sem tu, u brzacima. Bilo je i divljih svinja, rakuna, veverica i druge divljači. One najopreznije izbegavale su vodu, zadovoljavajući se samo snegom.

Iz pozadine izvora vitkonogi jelen došao je tako tiho da njegovo približava-

nje nije uznemirilo porodicu veverica, koje su pile malo više uzvodno.

Posmatrajući s kamenog ispusta, visoko iznad bazena, mladog jelena, vuk nijednom nije trepnuo. Hladan vetar donosio mu je do njuške miris životinje, a istovremeno sve dalje od izvora nosio njegov vonj zveri.

Dugačkim jezikom oblizao je čeljust u trenutku kada je jelen pošao od potoka. Nije se čuo nikakav opominjući šum kada se vuk bacio sa ispusta.

Zahvaljujući samo pukom slučaju, mladi jelen je u poslednjem trenutku slučajno skrenuo u stranu. Vuk je tresnuo na sve četiri samo pola metra od promašene žrtve i jelen je šmugnuo među drveće kao ispaljen iz topa.

Tada je uho vuka uhvatilo zvuk slabog kašlja koji je dopirao od donjeg dela potoka. Kao siva, sablasna silueta na bleđoj zimskoj mesečini on se prišunjao do kamenog ispusta koji se sa zapadne strane litice nadnosio nad potok stotinak metara od Dvajtove kolibe.

Kada je video priliku koja se pored potoka polako približavala vuk je plegao po snegu. Šilds je kašljao, držeći na ustima ruku s maramicom. Sopstveni kašalj ga je probudio i on je izašao iz kolibe da ne bi uznemirio Holideja. Kada je u jednom trenutku zastao vrata kolibe su se otvorila i Dok je izašao s opasačem za revolver prebačenim preko ramena.

– Dvajte – doviknuo je – u čemu je stvar?

– Ništa. Samo malo kašlja. Odmah će mi biti dobro. Vratite se unutra, Dok. Nema razloga da se obojica mrznemo napolju.

Ali Holidej nije hteo da uđe. Umesto toga prišao je potoku i dva čoveka su ostali tamo izvesno vreme u razgovoru, leđima okrenuti neslućenoj opasnosti koja ih je vrebala sa snežnog ispusta.

Vuk je iskezio čeljusti, ali se režanje nije čulo.

Ljudski glasovi dopirali su do njegovih ušiju i on je pošao napred, privučen mirisom čoveka koji mu je zapljusnuo nozdrve.

– Dođite i vi unutra – rekao je Holidej, uhvativši Dvajta za lakat.

Pogledi čoveka i zveri sreli su se na rastojanju od desetak metara snega. Čovek je odjednom stao kao ukopan, a vuk je jurnuo krupnim skokovima. Želja za ubijanjem je nadvladala u njemu svaku opreznost.

Holidejeva ruka munjevito se spustila naniže i vratila se s koltom u šaci. Opalio je istog trenutka kada je blistaća revolveraska cev došla u vodoravan položaj... a otvor cevi tada se nalazio jedva dva-tri pedlja od iskeženih vučjih čeljusti.

Odjeknuo je samo jedan hitac.

Kuršum je prodro vuku u mozak. Sila zaleta ponela je zver i dalje kroz vazduh i on je kao hitnuto koplje proleteo između dva zaprepašćena čoveka. Telo zveri u čekinjastom krznu, otvrdnuvom od hladnoće glavačke je pljusnulo u vodu.

– Ovog vuka sam već video, Dvajte – rekao je Dok, izbacujući praznu čauru iz kolta.

Šilds nije odmah odgovorio. Posmatrao je Holidejeve ruke dok je ovaj dopunjavao revolver i prisećao se munjevitih brzina kojom je ovaj potegao oružje i prisebnosti kojom je reagovao pred licem smrtne opasnosti.

– Došao je čas, Holideje – izustio je najzad, a u glasu mu se osećalo žaljenje.

– Došao čas za šta, Dvajte?

– Za rastanak. Video sam kako ste potegli revolver. Vi ste spremni za Hiberta.

* * *

Mesec je zašao. U tami tihe noći, praćen samo žmirkavim svetlucanjem zvezda, Holidej se, jašući, udaljio od Dvajtove kolibe.

Četiri časa posle događaja s hromim vukom, Dvajt Šilds je konačno zaspao. Čitavih dvadesetak minuta Holidej je stajao pored uzglavlja kreveta starog revolveraša i osluškivao njegovo neujednačeno disanje pre nego što se odlučio da pođe. Činilo se da je Dvajtu iz dana u dan sve gore. Njegov kašalj se pojačavao i nužno su mu trebali odgovarajuća lekarska nega i lekovi. U suprotnom, bolest će se neumitno razvijati ka zapaljenju pluća, a možda i ka smrti.

Mesec je zašao. U tami tihe noći, praćen samo žmirkavim svetlucanjem zvezda, Holidej se udaljio od Dvajtove kolibe.

Jašući kroz prolaz u malu dolinu, digao je pogled do drveća koje se povijalo pod teretom snega i duboko udahnuo svež planinski vazduh.

Dodirnuo je ispupčenje na jakni od bivolje kože ispod kojeg su bili njegovi koltovi i lice mu se skamenilo u ozbiljnu masku. Nedavno je uspeo da ubedi Šildsa da mu nacрта mapu puta kojim je relativno bezbedno mogao da siđe do nižih dolina, čak i u slučaju ako je neko u zasedi vrebao na njegov dolazak. U sećanje je urezao svaki detalj te mape. Ako vreme ostane ovako mirno nadao se da bi u dolinu Houp Ful mogao stići negde oko polovine prepodneva.

Ako ga je Hibert još uvek čekao, a Dok je verovao da ga čeka, onda se on verovatno nalazio negde u toj dolini.

Razgibao je ramena, pritisnuta toplom debelom jaknom i zagledao se u zvezde koje su kao dijamanti svetlucale na nebu. On, usamljeni konjanik, jahao je u susret svojoj sudbini, trudeći se da ne misli na strašne događaje iz nedavne prošlosti.

* * *

Raznoliki zvuci doprli su do Hibertovog uha: graktanje gavrana na hrastu, svirka na klaviru iz saluna zvanog „Stoni Get” i jeka nakovnja u kovačnici na drugoj strani ulice, izrovane konjskim kopitama i točkovima kola.

Na njenom kraju zastao je i okrenuo se. Obuhvatio je pogledom gradić u podnožju planine kao što bi se suočio licem u lice s nekim neprijateljem. Nastojao je da o tom gradu donese pra-

vilan sud, da proceni njegovu snagu i pronikne u njegove slabosti.

Pošavši nazad, prošao je pored dvojice građana koji su nešto razgovarali, stojeći na ulazu u trgovinu. Kada se približio oni su začutili, pozdravili ga dodirnuvši prstima obod šešira i javili mu se. Ubica se blede osmehnuo. Znao je dobro da ga se građani boje. To se samo po sebi podrazumevalo i na to nije trebalo trošiti reči. Ali iznenadila ga je činjenica da su mu se oni na izvestan način divili.

Pre nego što je ušao u hotel, Hibert je zastao da bi pogledao prema jugu, ka planinama koje su se belasale u magli. S vremena na vreme poneki od njegovih ljudi pokušavali su da ga uvere da je Holidej sigurno već mrtav, ali Hibert to nije primao zdravo za gotovo i nije se obazirao na njihove priče. Holideja će proglasiti mrtvim i svoju osvetu smatrati ispunjenom do kraja tek onda kada vidi njegov leš i nikako pre toga.

Novajlije u bandi: Blu i Fern igrali su poker u predvorju hotela kada je Hibert ušao. Oni su mu se bili pridružili posle jednog uspešnog napada na Južnu depozitnu banku u Las Krusisu, a došli su direktno iz Teksasa, gde su se o Hibertovim uspesima ispredale bajke. Obojica su bili banditi druge klase, ali dovoljno pouzdani da se čovek na njih osloni. Zajedno s Maksom Bizlijem, koji je vršio osmatračku dužnost sa Drejkom, njih dvojica su ispunili prazninu nastalu posle „sudara” kod ranča „Tripl Dot”.

Za bandu koja uspešno izvodi svoje pljačkaške poduhvate nikada nije nedostajalo novih ljudi.

Barns je kratko pozdravio svog vođu kada mu se ovaj pridružio za stolom pored prozora. Upravo je brojao novac i slagao ga na gomilice. Bančin novac, naravno. Hibertov drug iz zatvoreničkih dana u „Benksu” nije bio pohlepan. On je novčanice brojao samo zato, jer je uživao u tome i time se zabavljao. Hibert i on delili su polovinu opljačkane sume, a svi ostali morali su se zadovoljiti s preostalom polovinom. Na taj način Hibert i Barns uspeli su za kratko vreme skupiti dovoljno za odlazak u stari dobri Meksiko, gde su mogli živeti u izobilju i luksuzu dok sneg ne okopni. Što to još nisu učinili Barns je morao da zahvali samo ćudi svog zatvorskog kompanjona, ali nadao se da će i tom čekanju konačno doći kraj. U ovom slabo naseljenom delu Novog Meksika i predstavnici zakona retko su se mogli naći, a naročito posle masakra nad poterom u klancu i nekoliko uspešno izvedenih pljački banaka. No Barns se nadao kako će uskoro stići glas da je Holidej mrtav i da će odlazak u Meksiko iz sna postati lepa stvarnost.

Bilo je zanimljivo da se niko u bandi, pa čak ni novi članovi, nije više žalio protiv Hibertove bolesne opsesije da Holideja vidi mrtvog. Svi su znali da bi glasno ispoljeno negodovanje značilo sigurnu smrt od Hibertove ruke.

Vođa bande je visoko dignutog čela plivao u pobedničkom slavlju. Od mra-

ka tamnice u kaznioni „Benks” prešao je dugačak put i poslednjih sedmica retko kada se u mislima vraćao na taj pakao, a i to samo u noćima bez mesečine.

* * *

Maks Bizli je prekrstio ruke na grudima i stao s jednom nogom isturenom prema vatri.

– Koliko je sati, Drejk? – upitao je.

– Jedan čas kasnije nego što je bilo pre jednog sata.

– Lepo sam te pitao, do đavola!

Drejk je šumno uzdahnuo.

– Sada je deset sati i deset minuta, za slučaj da to nisi znao.

– Vrlo duhovito! Koliko dugo ću još morati provesti ovde s tobom i tvojim duhovitostima?

– Samo do sutra ujutru.

– To prevazilazi sve – promumlao je Maks Bizli, lutajući pogledom po smrznutom krajoliku oko njih. – Došli smo ovamo iz Teksasa da pomognemo Hibertu u pljačkanju banaka, a evo nas gde se mrznemo na vetru, igrajući ulogu lovačkih pasa na ovoj vražjoj planini!

– Kafa je gotova, Makse. Ulij sebi malo i prestani da cmizdriš! Dobro nam je i ništa nam ne nedostaje.

Banditi su se šćućurili oko vatre, a malo kasnije jedan konj je kratko zarzao i okrenuvši glavu, pogledao prema jugu.

Budući sve vreme na oprezu, banditi su izvukli revolvere i zauzeli položaj u zaklonu stena, koje su se nalazile

neposredno ispred napuštene kolibe nekog traperera, na severnom izlazu iz doline Houp Ful.

U jednoj uvali, na udaljenosti od oko jedne milje, pojavio se konjanik i, zategnuvši vođice, zastao. Izgledao je visok u sedlu i u debeloj kožnoj jakni krupniji nego što je bio.

– Otkud je, do đavola, ovaj ispao? – progundala Maks Bizli.

– Nije važno otkuda – procedi Drejk, širom otvorivši oči. – To je on.

– Dok Holidej?

– Nema ni najmanje sumnje u to.

– Mora biti da je lud kada se uputio ovamo.

Drejk je zažmirio.

– Gledaj pažljivo, Bizli!

Maks Bizli je zapeo obarač revolvera. – Ovo će nam doneti nekoliko poena kod Hiberta – rekao je zadovoljno. Smatrao je Holideja mrtvim i pokopanim pre nego što je ijedan metak bio ispaljen.

VIII

Holidej je otkopčao jaknu, skinuo je i prebacio preko sedla iza sebe. Kratko vreme razgibavao je šake u rukavicama, a onda ih skinuo i stavio ih u bisage. Tihim glasom rekao je nešto svom konju i ovaj je pošao ka naherenoj, staroj kolibi među stenama pravo ispred njega.

Znao je da tamo ima ljudi. Nije morao da ih vidi da bi znao ko su oni. Već izdaleka mogao je da nasluti „miris bandita”.

Bio je nekako čudno hladan dok je konj smanjivao rastojanje između njega i kolibe. Očekivao je da će naići na Hibertove ljude, kojih je moralo biti posvuda u okolini i nije se prevario. Bilo ih je i previše lako opaziti kada su otišli u zaklon iza stene.

Dok je unapred znao šta će morati da učini i molio je nebo da ga ubice potcene.

– Hej – povikao je, zategnuvši vodiće na pristojnom odstojanju. – Ima li koga tamo?

Niko nije odgovorio. Među stenama se začulo neko kretanje i bled sunčev zrak blesnuo je na cevi revolvera.

– Ja sam Holidej. Hoću da razgovaram s Hibertom.

Dok je zapazio da su se u zaklonu iza stene dva stetson šešira primakli jedan drugome. Očigledno su banditi bili iznenađeni njegovim zahtevom pa su se savetovali šta da čine, baš kao što je i očekivao da će se desiti. Dok je kliznuo iz sedla na levu stranu i zadržao se nogom zakačenom za jabuku sedla, ostavši tako u indijanskom stilu, zaklonjen konjskim trupom. U tom položaju podbo je konja drugom petom i naterao ga u vratolomni trk.

Banditi su izvirili iz zaklona i vičući pripucali na konja koji je, naizgled bez jahača tutnjao prema zapadnom bedemu „stenovitog gnezda”. Dok je želeo da ih zbuni i oslabi njihovu pažnju samo dok stigne nadomak sigurnog hica iz revolvera. Dok su kuršumi zviždali oko njega znao je da će mu namera uspeti.

Njegov kolt je glatko kliznuo iz futrole. Nije to bio uobičajeni munjeviti pokret već sračunata akcija čoveka naviknutog na opasnost u takvim i sličnim situacijama.

Kolt je izvirio ispod konjskog vrata. Holidej je opalio i kuršum se zviždeći odbio od vrha stene, samo nekoliko santimetara od glave Maksa Bizlija. Hibertov novi revolveraš je kriknuo i kliznuo iza stene, s komadićem kamena zarivenim u obraz, a Harš se pojavio na drugoj strani, iza jedne pljosnate stene, tri metra od Bizlijevih nogu. Njegova puška je grmnula i zatresla sleđenu dolinu i Dok je čuo kada je teški kuršum kalibra 32 udario u sedlo blizu njegovog kuka. Harš je očito hteo da ga skine s konja. Bio je na neki način dalekovid, jer nije bio zadovoljan time da mu ubije konja i na taj način mu sam napravi zaklon. A bio je i dobar strelac.

Iz Dokovog kolta planuo je još jedan hitac i Drejk Harš je nestao iza stene, jer je na kamenu ispred njega ostala dugačka i duboka brazda.

Holidej je takođe bio dobar strelac.

Rastojanje između konjanika i stenovitog banditskog zaklona brzo se smanjivalo i Maks Bizli ponovo se pojavio, sada na sasvim drugom mestu i iz svog karabina ispalio čitavu salvu hitaca. S određenom namerom – da pogodi konja. I nije promašio!

Osetivši udar taneta u telo konja, Holidej se trzajem noge otkačio od jabuke sedla. Kada se životinja spotakla da bi se u daljem padu prevrnula preko

glave, Dok se svom snagom odbacio zgrčenom nogom. Pao je na tle par metara dalje od životinje, koja je u ropcu napravila trostruki salto i okrenula se dva-tri puta u vazduhu, praćena kuršumima koji su tražili jahača. Dok se otkotrljao iza jedne male stene.

– Do đavola, promašio si ga – proderao se Drejk na svog ortaka. – Sada će jedan od nas morati da ga istera iz skrovišta, a svega mi na svetu, taj neću biti ja.

Zadihan i oznojen, Holidej je ležao u snegu i osluškivao njihovu svađu. Imao je kolt u ruci i bio je hladan i pribran kao i uvek kada bi se našao u takvoj situaciji. Držao ih je u škripcu i znao je zasigurno da će ih u toj igri nadigrati.

Levo od sebe odjednom je začuo neki šum. Okrenuvši se u tom pravcu ugledao je Maksa Bizlija kada je šmugnuo iza zaklona ka novom položaju.

Digao je revolver i nanišanio na bandita, ali nije pritisnuo okidač. Nije smeo sebi dopustiti luksuz da promaši.

– Šta je s tom paljbom, Drejk, zašto me ne štitiš? – zaurao je Maks Bizli.

Istog trenutka Haršov revolver je platio i Dok je zagnjurio glavu u sneg, izbegavši kuršum, koji se odbio od stene i proleteo pored njegove glave. Harš nije mogao da ga vidi, ali je znao gde se nalazi i kako da mu položaj učini neprijatnim.

Holidej je zatim začuo prazno škljocanje okidača i digavši glavu, ugledao ridokosog bandita kako mu se pribli-

žava. U magnovenju je opalio i odmah shvatio da je previše požurio.

– Šta je to sada, Makse Bizli? – urlao je Harš besno. – Hoćemo li da se borimo ili da bežimo?

– Ja idem da dovedem pomoć, Drejk – začuo se Bizlijev odgovor, koji je zvučao kao da bandit govori u punom trku. – Ti, ako hoćeš da mu praviš društvo, samo ostani.

Harš je procedio nekoliko pogrdnih komentara i Holidej se osmehnuo u sebi. – Borite se, ubice – povikao je zadihano. – Borite se ako imate hrabrosti!

Harš opsova i kuršumi iz njegovog revolvera opet su sevnuli u pravcu mesta gde se nalazio Holidej.

Ali on više nije bio tamo. Poguren, glave uvučene u ramena, panterkim skokovima je jurio ka sredini „stenovitog gnezda”.

Naherena koliba iskrsnula je ispred njega. Dok je zastao za trenutak da pogledom obuhvati stenu, ali nigde nije video Maksa Bizlija. No samo na tren. Odmah zatim začuo je brz topot kopita i čovek na konju pojavio se pred njim, iskrsnuvši iza ugla kolibe, pucajući iz revolvera dok je jurio prema njemu.

Ciljajući s kuka, Dok je pritisnuo okidač.

Maks Bizli je u istom trenutku pritisnuo okidač svog revolvera. Da bi amortizovao ljuljanje prouzrokovano konjskim trkom i preciznije gađao, on se digao na uzengijama. Holidejev kuršum bukvalno ga je izbacio iz sedla.

Maks Bizli nije osetio bol, već samo tup, težak udar kao da ga je neko džinovskim čekićem udario u grudi. Svom težinom tresnuo je levim ramenom o zemlju, ali ni od tog pada nije osetio nikakav bol. Zatim se okrenuo na leđa i začudio se, ali samo za sekund, koji je izgledao dug kao večnost, pitajući se zašto je taj svetao i sjajan svet odjednom potamneo.

Pucnji iz revolvera iz neposredne blizine naveli su Doka da se okrene. Video je Harša, koji je trčeći prema kolibi, pucao iz revolvera. Jedno tane okrnulo je Holideja po vratu, a drugo mu je prošlo između nogu i Dok je shvatio da ga treće neće promašiti ako nešto ne učini.

Bacivši se u stranu, još u vazduhu je osetio oštar fijuk i strujanje vetra, pokrenuto trećim kuršumom. Sekund kasnije pao je u zaklon iza stene, zatim se zakotrljao i okrenuo da bi na kraju ustao na noge, spreman da puca. U poslednjem trenutku ugledao je kako bandit nestaje u kolibi.

S naperenim revolverom Dok je stajao i čekao da Harš otvori paljbu iz kolibe.

Odjednom je negde iza kolibe začuo kretanje konja, ali opreznost mu nije dozvolila da rizikuje i pojavi se iz zaklona. Mogla je to biti i neka podvala. Pola minuta kasnije opsovao je sebi u bradu kada je na nekih četvrt milje daleko ugledao konjanika koji se punim trkom udaljavao prema izlazu iz doline.

Harš je hitao da dovede pojačanje.

Doku je trebalo skoro pola sata da uhvati Bizlijevog konja. Bilo je to dragoceno vreme, od kojeg mu je zavisio život. Kada je konačno prebacivši svoje bisage, pojahao tog konja i poterao ga ka prevoju iznad prolaza za dolinu Tomahavk, sitne tačkice u preriji, za koje je znao da su konjanici, bile su jasno vidljive na rubu horizonta.

Mirno je proverio svoj revolver i vratio se nazad ka kolibi. Izvesno vreme je stajao i zurio u mrtvog bandita na okrvavljenom snegu. Sišao je s planine Benson Ridž iz dva razloga: da proveriti da li su banditi još uvek u blizini i da proveriti koliko mu je ruka sigurna.

Uspelo mu je i jedno i drugo. No budući da su sa severa revolveraši jurili prema njemu kao čopor lovačkih pasa, nije mu preostalo drugo nego da se vrati.

Dvajta Šildsa zatekao je u vatri groznice.

* * *

– Levo ili desno, Dvajte? – viknuo je Holidej glasno. – Kojim putem?

Umotan i zapakovan, s nogama privezanim ispod konjskog trbuha, Šilds je pokušao da usredsredi pogled na put pred njima.

Bilo je rano jutro i mraz je ledio dah. Nalazili su se visoko na planini, čak znatno više nego što je ležala Šildsova koliba. Bivši revolveraš, grozničav i polusvestan, nije mogao da shvati šta se s njim događa, a najmanje kuda idu i zbog čega. Ništa od svega toga nije mogao da razume. Pitao se da možda

ne umire i nije li sada na putu za onaj svet.

Snažne ruke prodrmusale su ga za ramena.

– Levo ili desno od onog stenjaka ispred nas, Dvajte – viknuo mu je Dok. – Rekli ste da postoji put iz vaše doline preko doline Haj Rols. Kojim putom sada treba poći? Levim ili desnim?

– Dolina Haj Rols kod potoka Krou? – promrmljao je Šilds. Za trenutak kao da je stisak vrele ruke groznice malo popustio. – Mister, meni je potreban lekar. Zašto idemo...

Glas mu je zamro u grlu i učinilo mu se da je Holidejev odgovor došao iz velike daljine.

– Ne mogu da vas odvedem lekaru zbog toga što je prolaz blokiran, Dvajte. Ali znam i ja da vam je vraški potrebna lekarska nega. Zbog toga sam vas poveo preko, u dolinu kod Navaho Indijanaca. Bela Golubica će znati šta treba da učini za vas.

Šilds je ćutao, glave oborene na prsa. Onda je progovorio – Bela Golubica? Je li to ona lepa Indijanka, koja se zaljubila u vas, Holideje?

– Pustite to sad, Dvajte...

– Da, da, a vi ste se zaljubili u nju. To se vidi po tome kako izgovarate njeno ime.

– Kojim putem oko stenjaka, Dvajte?

– Levim, mladi čoveče, levim! A onda treba da se držimo onog višeg puteljka iznad kanjona ili ćemo naići na uvale i provalije koje će nas progutati. Zatim...

Nije mogao da izgovori ništa više. Duboko je uzdahnio i onesvestio se. Dok se ipak nadao da mu je Dvajt dao dovoljno tačne podatke i da će uspeti da kroz opasne vrleti prođe do indijanskog naselja u dolini Haj Rols.

Milja za miljom sporo su se vukle, put je bio težak a hladnoća je ledila udove. Holidej je povremeno bio prinuđen da zastane i Šildsa trgne iz groznice obamrlosti. No, začudo, kada su ugledali litice koje su oivičavale dolinu Haj Rols, Dvajt se trgao i uspravio u sedlu.

– Planina Oštar Zub – promrmljao je, gledajući pred sebe. – Šta to...

– Vodim vas u dolinu Navaho Indijanaca, Dvajte, zar se ne sećate?

– Navaho Indijanci? Ah, da... rekli ste mi. – Šilds je zavrteo glavom. – Bolestan sam kao što nikada nisam bio, Holideje.

– Biće vam dobro, ne brinite! Bela Golubica me je negovala bolje od bilo kog lekara. Ona će znati šta da preduzme, a ni meni zapaljenje pluća nije sasvim nepoznato.

Šilds je uspeo da se silom osmehne. Bio je to dobar znak.

– Dobio sam, znači, zapaljenje pluća, Dok?

– Ili to ili ste zaradili promuklost koja će vas pratiti celoga života. Nadajmo se da je zapaljenje pluća.

– Vi se zavitlavate sa mnom, Holideje. Ako umete da kolt bolje koristite od mene to ne znači da imate prava da terate šegu na moj račun.

Doku odjednom više nije bilo hladno oko srca. Dvajtov povratak svesti bio je spontan i to je slutilo na dobro.

– Zaista? – osmehnuo se. – Pa, suđeci po vama, došao sam do zaključka da veština baratanja revolverom daje čoveku pravo da govori koliko hoće... ili da ćuti. Vi ste to dokazali.

Šilds se nasmejavao, pa se zakašljao.

– Izgleda da sam suviše star da se batrgam po divljini. Možda je vreme da siđem s planine u toplije predele.

– Ja sam vam to daniima govorio. Šta mislite: kako bi bilo da se posvetite gaženju stoke?

– Pa, mislim da bi o tome vredelo razmisliti, mada bih rekao kako prethodno valja povesti računa o nečem drugom, mnogo neposrednijem.

– Znači li to da mislite kako će me Hibert ubiti?

– Znači da su prave šanse protiv vas, Dok. Pomislite samo kolika je brojna nadmoć na Hibertovoj strani. Ali reći ću vam nešto: čim se budem oporavio možete računati na moju podršku u vašoj igri. Od onoga dana kada sam odlučio da mi je dosta svega, ja sam se svega i klonio, naročito onoga što je makar mirisalo na obračun revolverima. Ali u vašem slučaju učiniću izuzetak. Podržaću vas makar mi se to najstrašnije osvetilo.

– Hvala vam, Dvajte – rekao je Dok kratko. Bio je dirnut tom ponudom, jer je znao kolika je žrtva koju mu Šilds nudi, ali baš zato nije nameravao da ga upliće u sudar s Hibertom. Dugovao je tom čoveku suviše mnogo da bi

mu mogao dopustiti da sada rizikuje i život stajući kraj njega u sukobu s Hibertovom bandom. Hibert je bio samo njegov problem.

Nastavili su da jašu uzbrdo dok nisu izašli iz jedne snegom zasute jaruge. Holidej je ugledao razbacanu skupinu krupnih, sumornih stena, nalik na nadgrobne spomenike, koje su označavale početak depresije iz koje se ulazilo u indijansku dolinu.

Razgovor je prestao, jer je Dok morao da posveti svu pažnju pronalaženju pravca i raspoznavanju oznaka duž puta kojim ga je Bela Golubica izvela iz doline Haj Rols.

Stari revolveraš ubrzo je zapao u dremež u sedlu. Dok je uzeo u ruke vođice njegovog konja i tako jašući približili su se jednoj litici od krečnjaka, izbušenoj mnogobrojnim malim otvorima pećina. Bela Golubica mu je objasnila da u tim pećinama počivaju mrtvi iz plemena Navaho. I sada, dok su se kroz sve jači sumrak približavali toj litici, do Holidejevih ušiju doprlo je hujanje vetra kroz te otvore u steni, nalik na udaljeno brujanje džinovskih orgulja i žalopojke iznemoglih, zalutalih duša.

Šilds se zakašljao i Holidej je pružio ruku da ga potapše po povijenim leđima. Put se odjednom naglo spustio do jednog nagnutog platoa. Dok je zaustavio konje da bi bolje namestio Dvajta u sedlu. Baš kad je hteo ponovo da krene, pogledao je prema gore i na ulazu u jednu pećinu, neposredno iznad sebe ugledao ljudsku siluetu.

Podišla ga je jeza. Pri mutnoj svetlosti silueta je ličila na mršavu, zgrčenu i nepomičnu sablast koja sedi. Setivši se da su neka indijanska plemena ostavljala svoje mrtve u sedećem položaju sve dok na vazduhu, vetru i suncu ne istrunu, on je u prvom trenutku pomislio kako je to telo nekog pokojnika. Ali onda se „leš” malo pomerio i Dok je shvatio da ta prilika drži u ruci luk.

– Hej! – doviknuo je i njegov glas se odbio od sleđenih litica.

Prilika se ponovo pokrenula i okrenula glavu prema njima.

– Šta, zaboga...? – zausti Dok skoro bez daha.

U sledećem trenutku skočio je iz sedla i počeo se verati uz liticu ka Blistavom Jastrebu.

IX

– Indijanac koji je suviše star da lovi, suviše je star i da jede.

To su bile prve starčeve reči, koje je izgovorio pošto je Holidej raspalio upola ugašenu vatru i pomogao mu da od otvora pećine uđe dublje unutra, bliže toploti plamena. Starčeva retka, seda kosa bila je prošarana injem, a ruke su mu bile hladne kao led. Ali njegove stare oči, koje su svedočile tolikim godinama istorije njegovog plemena, jasno su svetlucale kada je podigao glavu i pogledao belog čoveka.

– To su reči poglavice Srebrna Munja, Holideje.

– Poglavice? – ponovi Dok. – To znači da je Pustinjski Vuk mrtav?

– Umro je od zime. Sada je poglavica Srebrna Munja.

– I on... on te je ostavio ovde da umreš’

– Sve mora umreti. Šta te je dovelo nazad u zemlju Navaho, Holideje?

Pre nego što je odgovorio, Holidej je uzeo veliki ratnički luk iz ruku starog čoveka i počeo da mu ih trlja. Svuda po pećini ležale su razbacane strele, jedno pocepano ćebe i kožna torba za hranu. To su sve bile stvari koje Indijanci ostavljaju pored svojih mrtvih da bi im olakšali put do srećnih Večnih lovišta.

– Potrebna mi je pomoć, Blistavi Jastrebe – rekao je Dok konačno, pokazavši rukom prema konjima. – Tamo imam jednog bolesnog prijatelja. Doveo sam ga s planine da bi ga Bela Golubica negovala.

Blistavi Jastreb je oborio glavu.

– Ona je zaručena.

Dok ga je netremice gledao.

– Ko ju je zaručio? Srebrna Munja?

– Da. Ako uđeš u selo on će te ubiti. Taj čovek gaji mržnju prema tebi zbog toga što veruje da srce Bele Golubice tebi pripada.

– I moraće da me ubije ako pokuša da otera mog bolesnog prijatelja. Koliko dugo već sediš ovde, Blistavi Jastrebe?

– Šta uopšte znači vreme? Ne znam ni sam koliko sam već dugo tu. Molio sam se velikom Manituu za smrt, ali moja duša nije htela da izađe iz tela.

– Bledi osmeh dodirnuo je starčeve usne. – Možda je istina što mladi rat-

nici kažu: Blistavi Jastreb je nadživeo i samu smrt.

– Pođi sa mnom, Blistavi Jastrebe. Ja ću s Srebrnom Munjom govoriti o tebi.

Blistavi Jastreb je odmahnuo glavom.

– Došlo je vreme da umrem. Za mene na ovom svetu više ništa nije ostalo.

Holidej je ustao i prišao otvoru pećine. Pogledao je Šildsa, a onda se brzo vratio nazad.

– Ne mogu se više zadržavati, Blistavi Jastrebe. Ako tako hoćeš, ti za sada ostani ovde. Ali pazi da održavaš vatru i da jedeš, čuješ li me? Vratću se po tebe. Neću dopustiti da tako umreš.

– Pravi veliki ratnik... – Oči starog čoveka toplo su sijale. – Pođi, Holideje i neka te sreća prati. Srebrna Munja boriće se protiv tebe, ali narod nije uz njega. Možda ga pravi ratnik ipak može pobediti... ne znam.

Dok je spustio ruku na starčevo rame i prijateljski ga stisnuo. Malo kasnije izašao je iz pećine.

Trebalo mu je petnaestak minuta da stigne do doline, gde ga je na ulazu dočekala straža. Holidej je zatražio da ga odvedu do kolibe Velikog Medveda. Ali privučeni glasovima, iz koliba su na svetlost vatri već počeli izlaziti članovi plemena i okupljati se u grupice.

Kada su, praćeni stražarima, pošli preko potoka, iz kolibe Velikog Medveda pojavila se jedna vitka prilika i Holidej je čuo kad je ta devojka glasno izgovorila njegovo ime. Bela Golubica je pošla da mu potrči u susret, ali ju

je njen visoki otac uhvatio za ruku i pokazao prstom ulevo. Pogledavši u tom smeru, Holidej je ugledao Srebrnu Munju koji je raskrečen, kao ukopan stajao ispred svoje kolibe. Nosio je na glavi perje poglavice.

Od tog trenutka događaji su se brzo odvijali. Na povik Srebrne Munje ratnici su potrčali i opkolili bele pridošlice. Ostali stanovnici sela okupili su se u krug oko stražara. Holidej je ozbiljnog lica klimnuo glavom Beloj Golubici i njenom ocu, a zatim se njegov pogled sukobio s pogledom zlih, crnih očiju Srebrne Munje, koji se kroz gomilu probio do njih.

– Niste dobrodošli u našem selu, bledoliki – zarežao je novi poglavica. – Idite!

– Imam bolesnog prijatelja – odvratio je Dok.

– Onda ga odvedi sa sobom vraču bledolikih.

Holidej je sjahao.

– Ako to pokušam – objasnio je – on će umreti. Zato ostajemo ovde.

Srebrna Munja digao je pušku.

– Ako ostane ovde takođe će umreti – rekao je grubo. – Umrećete obojica.

– Molim te – zavapila je Bela Golubica. – Oni nam ne mogu učiniti nikakvo zlo, Srebrna Munjo!

– Ovaj čovek donosi nevolju – odvratio on. – Njega gone drugi zli beli ljudi. On će ih privući ovamo, u naše skrovište – digao je pušku još malo. – Neću dopustiti da se to desi.

Holidej je otkopčao svoju jaknu i dopustio da se ispod nje zabele drške od

slonovače njegovih koltova i fin lakovani pojas sa žutim mecima.

– Došao sam ovamo zato što nemam kuda drugde da odem – izjavio je. – Što se tiče bandita, oni me ovde nikada ne mogu naći. – Preleteo je pogledom po licima okupljenih. – Vi ste mi jednom učinili veliku dobrotu i ja vam nikada ne bih uzvratio time što bih navukao nevolju na vas. Prihvatite mog prijatelja, a ja ću otići. To je sve što tražim.

Njegove reči imale su dejstva. Indijanci su počeli da se dogovaraju među sobom, bacajući povremeno nespokojne poglede prema poglavici.

Onda je Veliki Medved rekao – Nismo u ratu s bledolikima, Srebrna Munjo. Prihvatimo ovog bolesnog čoveka i izlečimo ga kao što Holidej traži.

– Ne.

Indijanci su počeli negodovati i lice Srebrne Munje se smračilo od gneva. Dvajt Šilds se pomerio u sedlu i u nedoumici pogledao oko sebe. Njegovo stanje bilo je očigledno jasno svakome. Bela Golubica prišla je njegovom konju i pruživši ruku, opipala ga po šaci.

– Mora se dobro utopeliti i odmah dobiti napitak od lekovitih trava – rekla je odlučno. – Inače... – nije završila započetu misao.

– Dalje od tih bledolikh, devojko – grmnuo je Srebrna Munja i zgrabio je za rame.

Holidej se munjevito ispružio i odgurnuo njegovu ruku. Poglavica je od toga posrnuo, ali je brzo povratio ravnotežu.

– Držite ga! – zaurao je. – Ovaj bledoliki će umreti!

Niko se nije ni makao da poslušaj njegovu zapovest. Navaho Indijanci su uglavnom bili miroljubivi i blage naravi i poglavica je tražio od njih nešto što je bilo suprotno njihovoj prirodi.

– Nema razloga da od ovoga pravimo toliko veliko pitanje Srebrna Munjo – rekao je Dok mirno.

– Nećeš me prevariti – procedio je poglavica glasom nalik na rezanje. – Došao si zbog ove žene. Moje žene.

– Čak i ako bi bila tvoja žena, to ti ne daje pravo da budeš grub prema njoj – odgovorio mu je Dok.

Srebrna Munja je pobledo. Ustuknuo je korak i počeo bezglasno micati usnama. Zatim je bez opomene okrenuo cev puške prema Holideju s očiglednom namerom da je upotrebi.

Dok se nije kolebao. Munjevitim pokretom je izvukao revolver i opalio. Tane se zarilo Srebrnoj Munji visoko u levo rame, tačno tamo gde je ciljano. Puška mu je zvečeći ispala na tle, a poglavica se kao pijan zaljuljao i rukom pritisnuo ranjeno rame.

– Polako, ljudi – javio se odjednom Dvajt Šilds ozbiljnim, mirnim glasom i, bacivši iskosa pogled na njega, Dok je ugledao revolver u njegovoj ruci.

– Nema potrebe da se poteže oružje – umešao se Veliki Medved. – Blistava Munja je pogrešio i svaki ratnik u plemenu to dobro zna. Preuzećemo bolesnog bledolikog da se staramo o njemu. I ti si takođe dobro došao, Holideje.

– Usuđuješ se da prkosiš poglavici, Veliki Medvede? – procedio je Srebrna Munja kroz stisnute zube. – Usuđuješ se da mi prkosiš?

Ali Veliki Medved nije ga slušao. Uhvativši Šildsovog konja za povodac, poveo ga je ka svojoj kolibi. Srebrna Munja gledao je gnevnim očima svoj narod, ali svi su spontano odbijali da se suoče s njegovim pogledom i, malo-pomalo, okupljena gomila se razišla. Taj njihov postupak govorio je sam za sebe dovoljno jasno. Oni su time jasno i neopozivo dali na znanje svom poglavici kako dele mišljenje Velikog Medveda.

Tada je ponovo nastao trenutak zategnutosti, jer su Srebrna Munja i Holidej izmenjali neprijateljske poglede. U očima poglavice Navaho Indijanaca go-rela je mržnja, ali negde u dubini duše javio mu se i plamičak straha. Srebrna Munja bio je pobeđen naočigled svog naroda. Njegova ratnička zvezda počela je zbog toga da bleđi.

Konačno se razgnevljeni poglavica okrenuo i, ne osvrćući se, uputio ka svojoj kolibi. Niko nije pošao za njim. Odahnuvši, Dok je pogledao Belu Golubicu. Osmehnuo joj se i dodirnuo joj mišicu. Osetio je kako joj ruka podrhtava. Stisnuo ju je jače da bi joj ulio odvažnosti koja joj je u tom trenutku nedostajala, iako je u odsudnom času bila hrabrija od svih ostalih. Drhtanje njene ruke je prestalo.

Pustivši je, Holidej joj je pokretom glave dao znak da treba da pođe u kolibu za Šildsom.

– Idi, Bela Golubice – rekao je – i spasi mog prijatelja.

* * *

– Još jedno ćebe, Holideje – rekla je devojkica.

Dok je klimnuo glavom i okrenuo se da s klupe u uglu dohvati ćebe izatkanom rukom Bele Golubice i da ga raširi preko Šildsovog grozničavog tela, opruženog na niskom ležaju od ćebadi i bizonskih koža. Celu noć je trajala groznica i jeza i vatra smenjivale su se u njegovim usahlim očima. Upala pluća je napredovala i još se nije znalo hoće li se Šilds izvući iz te krize. Prošlo je mnogo časova od kako je donesen u kolibu Velikog Medveda i mada je izgledalo kako je napitak od lekovitih trava, kojim ga je Bela Golubica odmah obilno napojila, uspeo da malo ublaži žestinu groznice, njegov je život i dalje visio o koncu.

Veliki Medved je čučao u jednom uglu kolibe i sišući digačku lulu posmatrao šta rade Holidej i njegova kći. U dolini Navaho Indijanaca bilo je veoma tiho. Srebrna Munja odjahao je iz sela odmah posle sukoba s Holidejem i od tada ga više niko nije video. Verovalo se da mu stid ne dozvoljava da se više ikad vrati na mesto svoje sramote.

Bela Golubica je pripremila neki napitak sličan čaju i ponudila ga Doku, koji se, sedeći prekrštenih nogu na bivoljoj koži, odmarao od napornog dana.

– Bilo bi bolje da se i ti malo odmoriš, Bela Golubice – obratio joj se mirno.

– Sigurno si umorna.

– Sa mnom je sve u redu, Holideje – osmehnula se ona, a u njenom osmehu i sjaju očiju čitala se sreća koju je nosila u srcu. – Dovoljno mi je što te gledam.

– Pogled i odmor nisu isto, devojko – rekao je Dok. – To ćeš uvideti kada postaneš iskusnija.

– Bela Golubica će uvek misliti kao sada. Mislila sam često na tebe. Sve vreme sam se pitala jesi li živ ili mrtav i to mi nije dalo da mirno spavam. Sada sam smirena – Dvoumila se malo pa dodala – Ništa se nisi promenio, Holideje.

Dok je okrenuo glavu i zamislio se. Kako se Bela Golubica varala, obmanuta njegovim nepromenjenim fizičkim izgledom! Jer on se itekako osećao starijim. Tih nekoliko sedmica od pokolja na ranču „Big T”, pa do današnjeg dana činili su mu se kao nekoliko godina. Posle toga, doživeo je još jedno tragično iskustvo. Ipak, u dubini duše nije bio nezadovoljan. Pravda, istina i pravo čoveka na spokojan živo bile su istinske vrednosti pa i njegova želja da kazni Hiberta nije bila samo posledica njegovog osvetničkog duha, već i osnovni zakon opstanka i napretka sveta u kome je živio. Taj svet ne bi mogao opstati bez plemenitih i hrabrih bića, bez takvih kao što je Bela Golubica, pa najzad i on sam.

Pogledao je devojku toplo, poželevši da joj može uzvratiti za sve ono što je ona učinila za njega i što će učiniti u budućnosti i za druge.

A onda se ponovo setio Hiberta. U plamenu vatre ugledao je njegov lik i ruka mu je mahinalno kliznula ka dršci revolvera.

* * *

Bilo je negde oko ponoći kada je Monti Blu začuo potmuli topot konjskih kopita, koja su se s mukom probijala kroz debeli sneg. Lupnuvši kundakom puške o zid kolibe da bi alarmirao one koji su u njoj spavali, bandit je prišao do ivice verande od škripavih dasaka i ugledao siluetu konjanika koji se polako približavao kroz dolinu.

Vrata su se širom otvorila i na njima se pojavio Hibert s revolverom u ruci.

– Ko je to? – upitao je bunovnim, promuklim glasom. – Brauning.

Brauning je, naime, bio jedan od dvojice bandita koji su neprekidno češljali snegom zatrpanu dolinu, dok su ostali članovi bande spavali i odmarali se od gonjenja begunca po planini.

– Ne bih rekao da je ono njegov konj, Hiberte – odgovorio je Blu. – Izgleda mi pre kao neki, pa... indijanski konj.

Sada su im se i ostali banditi pridružili na verandi. Svi su bili veoma umorni i bunovnim očima zurili su u dolinu. Posle zadnjeg okršaja Hibert ih je mnogo časova držao u sedlu, ne prekidajući bezuspešnu potragu za Holidejem. Sada je cela banda bila smeštena u staroj kolibi i trebalo je da bude spremna za rani jutarnji polazak.

– To je neki Indijanac – konstatovao je posle izvesnog vremena oštrooki

Barns. – Mora biti da je jedan od onih Navaho Indijanaca, koji žive u planini.

– Da li da ga skinem jednim hicem, Hiberte? – upitao je Blu. Rekao je to ravnodušno, kao da pripaljuje cigaretu.

– Ne budi glup – promrmlja Hibert.

– Kao što Barns reče, tamo u planini živi indijansko pleme. Možda taj nešto zna o Holideju.

– Stao je – objavio je Mak Veler.

– Primetio nas je.

– Dozovite ga ovamo – naredi Hibert.

Veler siđe s verande u blatnjavi sneg i mahnu rukom Indijancu – Dođi ovamo da razgovaramo, crvenokošče!

Indijanac se izdigao u uzengijama. – Hibert? – Njegov glas je zazvonio u ledenoj noći.

– Tako je – odazvao se Hibert glasno i konjanik je poterao svog konja ka njima.

– Izgleda da je ranjen, Hiberte – primeti Barns. – Krupan je i ružan, je li?

– Svi su oni ružni – bio je Hibertov komentar dok se naslanjao na škripavi, drveni stub verande.

Indijanac je dojahao do verande i zaustavio konja. Životinja je naporno dahtala, a sapi su joj bile pokrivene smrznutim znojem. Konjanik je digao ruku u znak pozdrava.

– Haug! Ko je od vas Hibert?

– Stojiš pred njim – odgovorio je vođa bande. – Ko si ti, ratniče?

– Ja sam Srebrna Munja, poglavica Navaho plemena Krou.

– I šta ti radiš ovde usred noći kad je tako hladno, veliki poglavico?

– Da sjašem?

– Da, ali drži ruke tako da ih mogu videti – reče Hibert. – Ne verujem crvenokošcima.

Doček nije bio nimalo prijateljski, ali Srebrna Munja nije se naljutio. Sišavši iz sedla, pritisnuo je rukom levo rame i snažnim, krivim nogama prošao kroz duboki sneg. Banditi su ga radoznalo posmatrali kada je zastao ispred Hiberta i duboko usađenim očima zagledao se u njega.

– Ti goniš bledolikog Holideja? – upitao je.

Hibert se trgao.

– Znaš li nešto o Holideju, Indijanče?

Srebrna Munja pljunuo je u ugaženi sneg.

– Znam gde je. Odvešću vas do njega. Ubijte ga.

Doček Srebrne Munje nije bio suviše srdačan, ali odjednom se on našao pod pratnjom koja pripada kraljevima.

* * *

Kada se oko tri časa Dvajt Šilds probudio, seo je u postelji i trepćući pogledao oko sebe bistrim očima zdravog čoveka.

– Gde sam ja, zaboga... – promrmljao je. Pogledao je Indijanku, a zatim Holideja, koji je sedeo na njegovom ležaju. – Holideje?

Dok se osmehnuo, jer mu je Dvajtov glas zvučao jasno i snažno.

– Mi smo u naselju „Krou” Navaho plemena, Dvajte. Kako se osećaš?

– Gladno – glasio je Šildsov odgovor. Počeo se po prsima i začuđeno pogledao devojkicu. – Ako si me ti lečila, onda si sigurno vraški dobar lekar. Šta si mi to dala?

Bela Golubica se osmehnula.

– Osećaš li se bolje, bledoliki?

– Osećam se odlično. – Šilds pogleda Doka. – Mislim da sam bio vrlo bolestan.

– Jesi. Bio si veoma bolestan – potvrdi Dok ustajući. – Daj mu nešto da jede, Bela Golubica.

– Naravno, odmah ću mu dati. Ali neka se odmara.

– U tome je on pravi majstor – Holidej je potapšao Šildsa po ramenu. – Milo mi je što vas vidim među živima, Dvajte.

– I meni je drago što sam se vratio. – Šilds je pogledao za Dokom, koji je pošao ka vratima. – Kuda ćete?

Dok je zastao, navlačeći kaput.

– Idem da dovedem Blistavog Jastreba iz pećine. Dok sam odsutan činite sve što vam doktorka naredi. Važi?

– Imam li izbora?

– Ne – umešao se Veliki Medved. – Da pođem s tobom, Holideje?

– Ne, bolje ostani ovde – odvrati Dok.

– Budi oprezan, Holideje – opomenula ga je Bela Golubica, izlazeći za njim.

– Ako se Srebrna Munja vrati, želeće da ti se osveti.

Dok nije odgovorio, ali je ćutke obgrlio devojkicu oko struka. Ona se pri-

vila uz njega, uzvraćajući mu zagrljaj strasno i predano. Onda se Dok odvojio od nje i uputi ka svom konju. Devojkica ga je gledala sve dok nije čula Dvajtov vapaj.

– Ja sam gladan, devojkico.

Bela Golubica se vratila u kolibu. Videvši joj izraz lica, otac je upita – U čemu je stvar? Izgledaš uplašena.

– Ne znam otkuda to, oče, ali odjednom se jako plašim. Za Holideja.

– Ta momčina zna da se brine o sebi, devojkico – osmehnu se Šilds. – Ali ja bih da jedem.

X

Za vreme svog dugog boravka u samoci u pećini umrlih Blistavi Jastreb je uživao u divnim snovima. Retko kada je spavao, ali je sanjao budan, većinu vremena provodeći u sedećem položaju, u nekoj vrsti polusvesnog stanja, neosetljiv na hladnoću i glad, prisećajući se u mislima celog svog života i oživljavajući svaku pojedinost.

U njegova snoviđenja odjednom su prodrli spoljni šumovi. Starac se pomerio i na ramenu osetio težinu velikog luka. Vatra se bila skoro ugasila. Okrenuo je glavu od potpunog mraka unutrašnjosti pećine ka njenom otvoru. I napolju je još bila noć. Njegovi snovi su odlepršali i to mu je bilo žao. Čuo je topot konjskih kopita.

Ustao je i prišao ulazu u pećinu. U prvom trenutku nije video ništa, ali stojeći neko vreme na mrazu ugledao je ispod sebe jednog konjanika, praćenog

kolonom brojnih jahača, koja se kretala ka selu.

Usne starog Indijanca zgrčile su se od gneva. Srebrna Munja! Neposredno posle pucnja u selu video ga je kako je odjahao. Jahao je ispunjen gnevom i Blistavi Jastreb je verovao da ga je ratnik Holidej oterao iz sela, jer nije bilo verovatno da bi Srebrna Munja drugačije otišao.

Konjanici za njim bili su bledoliki. Bilo ih je mnogo. Svi su jahali tiho, kao da se prikradaju. Tako naoružani, smrknutih lica, očito su predstavljali zle ljude.

U istrošenom telu Blistavog Jastreba oživele su stare uspomene i osećanja. Videvši da je Srebrna Munja digao ruku i zaustavio kolonu iza sebe, Blistavi Jastreb je predosetio zlo. Pogledao je u pravcu skrivene doline, a onda ponovo konjanike. Srebrna Munja i jedan od bledolikih, krupan kao grizli, nešto su tiho razgovarali.

Opasnost!

Blistavi Jastreb je suviše toga video da je ne bi prepoznao na prvi pogled.

Skinuo je s ramena svoj veliki luk i stavio strelu na tetivu. U njegovim rukama još je bilo dovoljno snage. Još nije bio zreo da se pridruži mrtvima u pećinama.

– Srebrna Munjo – doviknuo je. – Šta se to događa?

Konjanici su se trgli i pogledali na gore. U tami su teško mogli da razaberu avetinjsku siluetu na ulazu u pećinu, ali starac je njih sasvim jasno video pri svetlosti zvezda.

– Blistavi Jastrebe – zarežao je Srebrna Munja – Umukni stara ludo!

– Šta se događa? – ponovo je pitao Blistavi Jastreb. – Kakvi su to ljudi s tobom?

– Zar hoćeš da razbudiš ceo kraj? – proderao se plećati bledoliki. – Ućutkaj ga!

– Umukni – naredio je Srebrna Munja snažnim glasom. – Ovo se tebe ne tiče, Blistavi Jastrebe.

– Ili ćeš mi odgovoriti, ili ću dići zabunu – zapreti starac.

Na jednu Hibertovu reč Srebrna Munja kliznuo je iz sedla na zemlju. Izvadiвши nož iz kanije, on se počeo žurno penjati ka pećini.

Blistavi Jastreb je digao luk. Bio je to njegov najbolji luk. Nosio ga je u svim velikim bitkama. Zategao je tetivu svom snagom i tanka orahova strela sa izoštranim čeličnim vrhom zadrhtala je u njegovoj ruci.

– Stani, Srebrna Munjo – opomenuo je starac poglavicu. – S Blistavim Jastrebom nećeš govoriti s nožem u ruci.

Srebrna Munja je zastao u nedoumici, ali je na jednu Hibertovu reč ponovo počeo da se vere.

– Nisi umro onda kada je bilo vreme – rekao je dahćući. – Zato ćeš umreti sada.

Luk se jedva pomerio u smežuranim, košcatim rukama i Blistavi Jastreb je žmireći nanišanio. Srebrna Munja bio je krupan i vidljiv cilj. Uz potmulo zvuk otpuštene tetive strela je poletela brzinom nevidljivom za oko.

Banditi su čuli tup udar strele u telo. Vrh strele zario se duboko u prsa Srebrne Munje i on je zastao u mestu. Kao u grču, izdigao se na vrhove prstiju i obema rukama obuhvatio tanko, smrtonosno drvce. Okrenuo je lice ka nebu i počeo da pada nauznak. Iz njegovih usta oteo se stravični krik – krik ratnika na umoru i njegovo telo se izvilo i s litice poletelo naniže, lelujaći se kao list na vetru.

Odjek tog prodornog krika od koga se svima sledila krv u žilama, još uvek je odzvanjao od snežnih vrhova kada se telo Srebrne Munje skotrljalo niz padinu, da bi se zadržalo pred nogama njegovog uplašenog konja.

Tokom nekoliko sledećih sekundi čak je i Hibert ostao bez reči. A onda je njegov kolt poleteo iz futrole i otvor cevi usmerio se ka pećini. Ali ulaz u pećinu bio je prazan.

– Uхватите га! – besno je dreknuo Hibert. – Šta čekate, sto mu gromova! Sredite ga!

Istog trenutka banditi su sjahali. Gibbs je prvi kročio nogom na sneg i potrčao. Načinio je samo tri krupna skoka pre nego što je naleteo na drugu strelu, koja ga je pogodila odmah ispod grudi i odbacila unazad. Hibert je ispalio jedan metak na sablasnu senku, koja se na tren pojavila na otvoru pećine, ali je Blistavi Jastreb odmah nestao s vidika.

Banditski vođa je sjahao i poveo svoje ljude uz padinu baš kada se iza okuke na vidiku pojavio Dok Holidej.

* * *

Na trzaj vođice Dokov konj je ukopao noge, a konjanik je skočio iz sedla i kao strela jurnuo među stene, pre nego što je životinja osetila da je teret nestao s njenih leđa. Penjući se tiho i vešto, još uvek neprimećen, Dok je zbacio svoju jaknu od bivolje kože i izvadio koltove iz futrole. Verući se sve više, zastao je za trenutak, kada je začuo još jedan krik. Prebacio se preko jednog kamena da bi video kako je telo još jednog bandita poletelo niz strmu liticu sa strelom čiji je perjani rep virio iz njegovih grudi.

Holidej je digao kolt tražeći pogledom Hiberta, ali nije mogao da ga vidi. U nedostatku glavnog cilja osuo je ubistveni plotun na gomilu ljudi koji su se penjali. Koltovi su mu poskakivali u rukama, a zaglušujući pucnji odbijali su se od tvrdih litica.

Njegova paljba bila je smrtonosna. Trojica bandita strpoštali su se mrtvi, od tog prvog gromkog plotuna i dok su se oni kotrljali niz liticu, a olovna tanad se odbijala od stena i fijukala pored njihovih ušiju, još živi članovi bande zbunjeno su ustuknuli. Holidej je preskočio preko svog zaklona i nestao iz gomile kamenja blizu ulaza u pećinu. Još uvek nije mogao da vidi Hiberta, što je značilo da je on morao biti u pećini.

Holidej se uputio tamo.

Došao je njegov trenutak osвете.

Iskočio je iz zaklona i potrčao ka ulazu u pećinu. Jedan metak okrznuo ga je po listu noge. On se glavačke bacio

napred i zakotrljao se prema ulazu. Vatra u pećini više nije gorela i unutra je bilo mračno kao u rogu. Kotrljajući se i dalje po steni, čiji ga je ispust zaklanjao od kuršuma bandita, koji su nastavili da gađaju iz podnožja. Dok je udario o stenu snagom koja mu je izbila vazduh iz grudi.

Blesak plamena iz revolverске cevi obasjao je tamu u dubini pećine i kuršum se zario u stenu samo nekoliko santimetara od Dokove glave. Dok je skočio dublje unutra i jednom nogom natrčao na nešto meko što je tiho zaječalo.

– Hiberte?

To nije, međutim, bio bandit i reč koju je Dok izgovorio zamalo ga je koštala života, jer je revolver ponovo planuo. Tane mu je prosviralo kroz naramenicu na levom ramenu i bolan i vreo dodir kuršuma kao da mu je ožario celo telo. Skočio je ponovo u stranu i dok je revolver dvaput uzastopce brzo planuo. Holidej je prepoznao glas Blistavog Jastreba, koji je ponovo zastenjaio.

Ležeći na tlu, u uzanom procepu između jednog kamena i zida pećine, Dok je napregao oči ne bi li u tami nešto video. Spolja su dopirali povici i psovke. Banditi su dozivali svog vođu i nisu pucali, bojeći se da ga ne pogođe.

Ali Hibert nije odgovarao.

Pipajući rukama, Holidej je napipao oštru, zupčastu ivicu stene, koja je činila zid pećine. Iza te ivice nalazilo se neko udubljenje. Krajnje oprezno digao se s poda i zavukao se u usek.

– Hiberte! – povikao je iznenada.

– Ovde je Holidej.

Odgovorila mu je kiša kuršuma, koja se bez opasnosti po njega, odbijala od kamenog zida. Crveni plamičci i blesak došli su iz dubljeg dela pećine. Dok je stajao miran dok revolveri nisu začutili, a onda je ispružio kolt izvan udubljenja i nanišnivši nasumice prema dubini pećine, opalio.

Nastala je zaglušujuća buka. Gromki tresak odjeknuo je u uskom prostoru da bi se ustostročio kada je Dok povukao ruku s praznim koltom, a iz dubine pećine došao besni odgovor Hibertovih revolvera.

– Ti si mrtav čovek, Holideje – zagrmio je bandit između pucnjeva. Ipak, njegovom glasu nedostajala je uobičajena čelična čvrstina. U njemu nije više bilo samouverenog, nasilničkog tona, pomisli Holidej dok je grozničavom brzinom nadomeštao novim mecima one ispaljene. Da, u tom glasu osećala se slabost, koju je Dok jasno izdvojio iz nameštene gromovitosti banditovog glasa. Nije to više bio onaj grubi, cinični ton ubice, kakav je čuo na ranču „Big T” one tragične večeri bezumnog pokolja. Ali to je ipak još uvek bio glas čoveka koji je hladnokrvno s lica zemlje zbrisao mnoge živote, uključujući i živote oca i sina Prestona.

– Dolazim po tebe, Hiberte! Predaj se ili te čeka smrt – povikao je Dok i bacio na drugu stranu pećine pregršt praznih čaura.

U dnu pećine planuli su revolveri i Holidej je opalio u smeru bleska. Čuo

je Hibertove korake, koji su se udaljavali dublje u nepristupačne delove mračnog otvora.

Poguren, glave uvučene u ramena, klizeći pored zida, Dok je pošao za njim.

* * *

Hibert je u životu upoznao mnogo vrsta tame, ali nikada nije osetio jezu mraka kakav je bio ovaj koji ga je sada okruživao. Bila je to potpuna tama, čak dublja i crnija od one u samici kaznionice „Benks”.

Spotakao se o jedan kamen i mahinalno ispružio ruke da se pridrži. Negde napolju, tamo gde je vladala blagoslovena svetlost, praštala je neprekidna pucnjava, pomešana s borbenim poklicima boraca. Napolju pred pećinom vodila se borba i on je verovao da se to njegovi ljudi bore protiv Indijanaca. Ali oni su bili u prednosti, jer su imali svetlost. A on se borio u tami. S Holidejem.

Osećao je u telu neku neobičnu težinu i tromost. Pipajući rukom, ušao je u jedno udubljenje i ostao da čeka.. Sve što je činio izgledalo mu je nekako zbrkano. Znao je da se to u njemu budi stari strah i napregao je svu snagu svoje čelične volje da ga savlada.

Samo jedan metak bio mu je potreban da ubije Holideja i prokrči svoj put ka svetlosti. Samo jedan metak!

Hibert je duboko disao. Pod rukama i telom osećao je hladnoću stene. Telo mu je želelo da zadrhti, ali mu on to nije dopustio. Jer on je bio Hibert, čovek

vek gvozdene volje! Nisu uspeali da ga slome ni u samici, pa neće pokleknuti ni sada.

Šum koraka.

Ali otkuda je dolazio? Pećina je izobličavala šumove. Ako opali, otkriće svoj položaj. Kako je samo Holidej uspeo da bude tako tih? Mora biti da se plaši. Svaki čovek koji se sukobi s njim mora se bojati.

Opet je začuo prigušen šum. Dopirao je s desne strane, sada je bio siguran u to.

Njegov kolt presekao je crnu tišinu gromkim praskom i bleskom plamena. Pri tom blesku ugledao je za trenutak jednu uspravnu siluetu, ali ne s desne strane već iza sebe!

U sledećem trenutku bio je pogođen, jer je Holidej uzvratio pucnjem. Bol vreo i oštar, kao udar usijanog gvožđa, prostrelio mu je telo. Okrećući se, pritisnuo je okidač dva puta i začuo tup udar tela o tlo.

Slatka radost preplavila je Hibertovu dušu. Uspeo je! Sve je bilo završeno. Pokrenuo se sa svog mesta u udubljenju i opalio još dva hica u pravcu tog šuma. U istom trenutku Holidejev revolver planuo je s druge strane i on je bio ponovo pogođen.

Bolni krik začeo se u banditovom grlu. Holidej je, dakle, još bio živ i igrao se s njim kao mačka s mišem. To nije bilo pravo! Ne, nije bilo pravo u ovakvoj tami.

Njegova ogromna glava okrenula se ka otvoru pećine, odakle su još dopirali zvuci okršaja. U svojoj uobrazilji vi-

deo je odsjaj zvezda na ledenoj snežnoj kori, video je čak i ogroman žuti mesec, koji je iza vrhova planine izlazio da svojom svetlošću okupa ceo svet. Otuda su dolazili zvuci okršaja. Otuda, sa svetlošću.

Ne pitajući svest za dozvolu, njegove noge su same krenule ka izvoru tih šumova. Sada je bio krajnje smiren. Hodajući priljubljen uza zid, načinio je još tri koraka. Iza njega nije odjeknuo više nijedan pucanj. Sada je već mogao da nazre nejasan obris ulaza u pećinu. Nabadao je kroz mrak, kretao se pipajući. Već je video blesak pucnjeva i to je njegovim čulima godilo kao osveženje. Prisilio je sebe da zastane, ali oko sebe nije čuo ništa.

– Napolju, Holideje – prošaputao je samom sebi – napolju ću te ubiti deset puta, sto puta...

Bliže, sve bliže... Oči su mu se bile privikle na polutamu i desno od sebe razabrao je siluetu starog Indijanca. Još pet koraka. Zastao je i duboko udahnuo kroz stisnute zube. Kroz otvor pećine video je zvezde, prostrano tamno nebo i litice obrasle drvećem, koje su se uzdizale u visinu.

Digao se na prste i plegao napred. Celo telo podrhtavalo mu je od naponu snage. Trebalo je da preskoči samo nekoliko metara. Mogao je to za nekoliko sekundi. Brže nego što čovek može da nanišani i opali.

Kao izbačen iz džinovskog luka, Hibert je jurnuo. Za sekund ili dva na otvoru pećine jasno se odrazila silueta njegovog krupnog tela i širokih leđa.

Za nekoliko sekundi dugih kao večnost.

Onda se začuo potmuo zvuk odapinjavanja tetive i tup udar strele u telo. U poslednjem skoku Hibert se okrenuo i nasumice opalio ka unutrašnjosti pećine. Odgovorio mu je „grom” iz Doko-vog kolta. Teško, olovno tane zarilo se u Hibertova prsa i dodavši još poleta smrtonosnom udaru strele, izbacilo ga na svetlost praskozorja. Banditove snažne noge nastavile su da koračaju, ali u grudima više nije bilo daha, niti u očima života. Hibert je nastavio da trči do ulaza u pećinu i dalje, dok mu kolena nisu klecnula.

Poslednji korak odneo ga je u najdublju od svih tama.

* * *

Holidej je spustio revolver. Dim baruta štipao ga je za nozdrve i pekao mu oči. Osećao je slab bol, udaljen i potmuo, kao nešto što je došlo i prošlo. Naslonio se na zid pećine i sačekao nekoliko trenutaka dok mu se snaga nije vratila, a zatim pošao ka izlazu. Prilazeći starom Indijancu začuo je prasak revolvera.

– Blistavi Jastrebe?

Prilika u polutami se pomerila.

– Mala rana nije ništa za čoveka koji čeka smrt. A šta je s tobom, ratniče?

– Noćas sam i ja izbegao smrt, starče...

– Holideje?

Bio je to glas Dvajta Šildsa. Dok je pomogao Blistavom Jastrebu da ustane i zajedno su pošli ka izlazu iz peći-

ne, na kome su se pojavili Šilds i Veliki Medved.

– Dvajte – izustio je Holidej s nevericom. – Šta ti, do đavola, tu radiš? – Ne čekajući odgovor, produžio je. – Šta je s Hibertovim banditima?

– Neki su mrtvi, a neki su pobjegli – odgovorio je Šilds, držeći u svakoj ruci po revolver. – Stigli smo upravo u trenutku kada je pucnjava počela i dobro smo ih isprašili do trenutka kada je Hibert otišao u pakao. Onda su ostali, koji su preživeli, shvatili da im se borba više ne isplati, pa su zbrisali. Jesi li ti dobro?

Holidej nije bio u to sasvim siguran. Znao je samo da je jedna žalosna epizoda njegovog života te zore okončana. Nadao se da će mu dan koji je stizao doneti nešto bolje i lepše.

* * *

Do Alamogorda diližansa je putovala skoro pola dana, ali Holideju se činilo da je putovanje proteklo brzo kao tren. U početku je, zavijen u meki ogrtač, zavaljen u tapacirano sedište, osluškivao topot konja i jednoliko kloparanje točkova, prekidano povicima vozara, koji su jasno odzvanjali u ravnici pokrivenoj smrznutim snegom, a zatim su sanjarenja preplavila njegove misli i

prenela ga u događaje poslednjih dana. Činilo mu se da nikada neće zaboraviti sanjiva milovanja Bele Golubice i odsjaj vatre u njenim očima onoga jutra kada je ustao s toplog ležaja od krzna i spustio poslednji poljubac na njene slatke usne. Kada je zakoračio iz kolibe mraz novembarskog jutra ohladio mu je lice, ali mu je srce grejala toplina devojčinih iskrenih osećanja. Proći će bez sumnje dosta vremena dok opet sretne ženu takvih vrлина.

Rastanak s Dvajtom Šildsom bio je kraći i lakši. Bivši revolveraš ostao je kao predradnik na ranču „Big T” pod lažnim imenom Verd Donahju i obzirom da dugo nije dolazio u kontakt s ljudima, postojala je velika verovatnoća da niko neće otkriti njegov pravi identitet. Tako će Dvajt verovatno dočekati mirnu starost.

A on sam? Šta je njega čekalo na kraju tog putovanja? Iskreno je želeo da Alamogordu bude mirno utočište u kome bi mogao u tišini da sredi utiske i pokušao da živi kao ostali ljudi. Bar neko vreme.

No crv sumnje nagrizao je njegovu nadu. Suviše mnogo ljudi želelo je da se preko njegovog mrtvog tela dočepa slave koja nije vredela ni koliko dim iz njegove fine cigare.

KRAJ

NOVO NA KIOSCIMA!

3 u 1
SLIKOVNICA
BOJANKA
ENIGMATIKA ZA DECU

АКТИВНА
BOJANKA:

ОБОЈИ
ПРОЧИТАЈ
РЕШИ ЗАДАТКЕ

ISSN 0353-0000

00485

9 770353 000002